இரண்டாவது அத்தியாயம்.

[1]பர்வஸங்கிரகபர்வம்.

(மஹாபாரதத்திலுள்ள பர்வங்களையும் அவற்றின் விஷயங்களையும் கூறுவது.)

ரிஷிகள், "ஓ! ஸூதபுத்திரரே! ஸமந்தபஞ்சகமென்று சொன்னீரே; அதன்வரலாற்றையெல்லாம் நாங்கள் செவ்வையாகக் கேட்க விரும்புகின்றோம்" என்றுகேட்க, ஸூதர் சொல்லலானார்.

"அந்தணர்களே! அழகானகதைகளை நான்சொல்லுகிறேன்; கேளுங்கள்! சிறந்தஸாதுக்களே! ஸமந்தபஞ்சகமென்று பெயருள்ள இடத்தைப்பற்றியும் நீங்கள்கேட்கவேண்டும். திரேதாயுகம் துவாபரயுகம் இவ்விரண்டின் ஸந்தியில் சஸ்திரதாரிகளிற் சிறந்தவரான பரசுராமர் கோபத்தினால் தூண்டப்பட்டு, பூமிக்கு அரசர்களான க்ஷத்திரியஜாதியாரை அடிக்கடி வதஞ்செய்தார். அக்கினிக்கு ஒப்பான சக்தியுள்ள பரசுராமர் தம்முடைய பராக்கிரமத்தினால் க்ஷத்திரியர்களெல்லாரையும் அழித்து, ஸமந்தபஞ்சகம் என்னும் இடத்தில் ஐந்து ரத்தமடுக்களை உண்டாக்கினாரென்றும், கோபமிகுந்த அவர், ரத்தமே ஜலமாக நிரம்பிய அந்தமடுக்களில் ரத்தத்தினாலேயே பிதிர்க்களுக்குத் தர்ப்பணம் செய்தாரென்றும் நாம் கேட்டிருக்கிறோம். பிறகு, அவர் பிதிர்க்களாகிய ரிசீகர் முதலானவர்கள் பரசுராமரிடத்திற்குவந்து, 'ஓ! ராம! ராம! பெரியபாக்கியம்பெற்றவனே! பிருகு குலத்தோனே! ஸாமர்த்தியமுள்ளவனே! உன்னுடைய இந்தப் பிதிர்பக்தியாலும் அதிகசக்தியாலும் சந்தோஷமடைந்திருக்கிறோம்; பெரியசக்தி உள்ளவனே! உனக்கு க்ஷேமம் உண்டாகக்கடவது. வேண்டியவரத்தைக்கேள்' என்று சொன்னார்கள்.

பரசுராமர், 'பிதிர்க்களுக்கு என்னிடம் பிரீதியும் அனுக்கிரகத்தைப்பெறுதற்கு என்னிடத்துத் தகுதியுமிருக்குமாயின், நான் கோபத்தினால் மூடப்பட்டு க்ஷத்திரியர்களை அழித்ததாகிய இந்தப்பாவத்தினின்றும் விடுபட்டக்கடவேன். இதுதான் நான்வேண்டுகிறவரம். என்னுடைய இந்தமடுக்களும் புண்ணியதீர்த்தங்களாகப் பூமியிற்பெயர்பெற்று இருக்கக்கடவன' என்றார். பிறகு, பிதிர்க்கள், 'அப்படியே யாகுக' என்று அவருக்குக்கூறி, 'நீ பொறுக்க

---

[1] இதிற் பாரதகதை முழுவதும் சுருக்கமாகச்சொல்லப்படுதலின், இதனை ஸூதபாரதமென்பர்.

வேண்டும்' என்று அவரைத்தடுத்தார்கள். உடனே, அவர் சாந்தராயினர். ரக்தமே ஜலமாகவுடைய அந்த மடுக்களின் சமீபத்திலுள்ள தேசம் ஸமந்தபஞ்சகமென்னும் புண்ணியக்ஷேத்திரமாகச் சொல்லப்படுகின்றது. எந்தத்தேசம் எந்த அடையாளத்தோடு கூடியதாகக் காணப்படுகின்றதோ அந்த அடையாளப்பெயராலேயே அந்தத்தேசம் வழங்கத்தக்கதென்று தெரிந்தவர் சொல்லுகின்றனர். கலியுகத்திற்கும் துவாபரயுகத்திற்கும் ஸந்திநேர்ந்தபோது ஸமந்தபஞ்சகத்தில் கௌரவசேனைக்கும் பாண்டவசேனைக்கும் யுத்தம் உண்டாயிற்று. மிகவும் தர்மம்நிறைந்ததும் பூமியைப்பற்றிய தோஷமில்லாததுமான அந்தத்தேசத்தில் யுத்தஞ் செய்வதற்காகப் பதினெட்டு அக்ஷௌஹிணிகள் சேர்ந்தன. பிராம்மணர்களே! அந்த அக்ஷௌஹிணிகள் அவ்விடம்சேர்ந்து அங்கேயே முடிவையடைந்தன. பிராம்மணர்களே! அந்த ஸமந்தபஞ்சகமென்னும் தேசத்தின்பெயர் இவ்வாறு ஏற்பட்டது. புண்ணியக்ஷேத்திரமும் அழகியதுமாகிய அந்தத்தேசத்தை உங்களுக்குச் சொன்னேன். சிறந்ததவமுள்ளவர்களே! பிராம்மணஶ்ரேஷ்டர்களே! அந்தத் தேசத்திற்கு மூன்று லோகங்களிலும் ப்ரஸித்திவந்த வரலாற்றைப்பற்றியும் முழுவதும்சொன்னேன்" என்றுகூறினர்.

ரிஷிகள், "ஓ! ஸூதபுத்திரரே! அக்ஷௌஹிணிகள் என்பதாக நீர் சொன்னீரல்லவா? அதையெல்லாம் விவரமாகக் கேட்க விரும்புகின்றோம். ஓர் அக்ஷௌஹிணியின் காலாட்கள், குதிரைகள், தேர்கள், யானைகள் இவற்றின் அளவைச் சரியாக எங்களுக்குச் சொல்லும்; உமக்கு எல்லாம் தெரியுமே" என்று கேட்டனர்.

ஸூதபுத்திரர், "ஒரு தேரும், ஒருயானையும், ஐந்துகாலாட்களும், மூன்று குதிரைகளும் சேர்ந்தது ஒரு பத்தியென்பதாகச் சேனைவிதி தெரிந்தவர்கள் சொல்லுகின்றனர்; இந்தப்பத்தி, மூன்றுகொண்டதை ஒருசேனாமுகமென்று அறிவுடையோர் கூறுகின்றனர்; மூன்றுசேனாமுகங்கள் சேர்ந்தது ஒருகுல்மமென்று உரைக்கப்படுகின்றது. மூன்றுகுல்மங்கள் ஒருகணமென்று பெயர்பெறும்; மூன்றுகணங்கள் ஒருவாகினி; மூன்றுவாகினிகளை ஒருபிருதனையென்று தெரிந்தவர்கள் சொல்லுகின்றனர்; மூன்றுபிருதனைகள் சேர்ந்தது ஒருசமூ; மூன்று சமூக்கள் சேர்ந்தது ஓர் அனீகினி; பத்து அனீகினிகளை ஓர் அக்ஷௌஹிணி என்று அறிவுடையோர்கள் சொல்லுகிறார்கள். பிராம்மணோத்தமர்களே! அக்ஷௌஹிணி ஒன்றுக்கு ரதங்களின் எண் இருபத்

தோராயிரத்து எண்ணூற்றெழுபது என்பதாக அக்ஷௌஹிணி ஸங்கியை தெரிந்தவர்கள் நிர்ணயித்திருக்கின்றனர். யானைகளின் ஸங்கியையும் இவ்வளவே. பதாதிகள் லக்ஷத்தொன்பதினாயிரத்து முந்நூற்றைம்பது. குற்றமற்றவர்களே! குதிரைகள் அறுபத்தையாயிரத்து அறுநூற்றுப்பத்தென்று ஸங்கியை செய்திருக்கிறார்கள். தபோதனர்களே! ஸங்கியை சரியாகத் தெரிந்த ஜனங்கள், அக்ஷௌஹிணியென்று சொல்வதை நான் உங்களுக்கு விரிவாகச்சொன்னேன்.

பிராம்மணஶ்ரேஷ்டர்களே! இந்தஸங்கியைப்படி, கௌரவ பாண்டவருடைய சேனைகள் மொத்தம் பதினெட்டு அக்ஷௌஹிணிகள் இருந்தன. ஆச்சரியமான செய்கையையுடைய காலந்தான், கௌரவர்களைக்காரணமாக்கி அந்தச்சேனைகளை அந்த இடத்திற்சேர்த்து அங்கேயே முடித்தது.

உயர்ந்த அஸ்திரங்களையறிந்த பீஷ்மர் பத்துத்தினங்கள்யுத்தஞ்செய்தார். துரோணர் ஐந்துதினங்கள் கௌரவசேனையை ரக்ஷித்தார். சத்துருஸைன்யங்களைப்பீடிப்பவனாகிய கர்ணன் இரண்டுநாள் யுத்தஞ்செய்தான். சல்லியன் அரைநாள் யுத்தஞ்செய்தான். அதற்குமேலே கதாயுத்தம்நடந்தது. அந்தக்கதாயுத்தம்நடந்த பகல்முடிந்தபிறகு அஸ்வத்தாமாவும் கிருதவர்மாவும் கிருபாசாரியரும் இராத்திரியிற் கவலையற்றுத் தூங்கிக்கொண்டிருந்த பாண்டவசேனைத்தலைவரை வதஞ்செய்தனர். சௌனகரே! உமதுஸத்திரயாகத்தில் நான்சொல்லுகிறதும் ராஜாக்களின் கீர்த்தியையும் சக்தியையும் தெரிவிப்பதுமாகிய உத்தமமான பாரதகதையை ஜனமேஜயருடைய ஸர்ப்பயாகத்தில் வியாஸருடைய சிஷ்யராகிய சிறந்தபுத்தியுள்ள வைசம்பாயனர் விரிவாகச்சொன்னார். அந்தப்பாரதத்திற் பௌஷ்யபர்வமும் பௌலோமபர்வமும் ஆஸ்தீகபர்வமும் முதலில் சொல்லப்பட்டன.

மோக்ஷத்தை அடையவிரும்புகிறவர்களால் வைராக்கியம் அங்கீகரிக்கப்படுவதுபோல் புதிய புதிய விஷயங்களும் பதங்களும் சரித்திரங்களும் அநேகதர்மவியவஸ்தைகளுமுள்ளதாகிய பாரதம் புத்திசாலிகளான மனிதர்களால் அங்கீகரிக்கப்பட்டது. அறியத்தக்கவற்றுள் ஆத்மாவைப்போலவும், விரும்பத்தக்கவற்றுள் உயிரைப்போலவும், மேலான அர்த்தமுள்ள இந்த இதிஹாஸம் எல்லா உபதேசங்களிலும் மிகச்சிறந்தது. ஆகாரத்தைவிட்டுத் தேகம் எப்படி நிற்பதில்லையோ அப்படியே இந்தக்கதையைவிட்டு எந்தக்கதையும் இப்பூமியில் இல்லை. ஶ்ரேயஸை விரும்புகிற வேலைக்காரர்கள் நல்லகுலத்திற்பிறந்த

பிரபுவை அடுப்பதுபோலக்[1] கவிகள் இந்தப்பாரதத்தை ஆதாரமாக அடைகிருர்கள். உலகத்தையும்வேதத்தையும்சேர்ந்த சொற்களனைத்தும் உயிரெழுத்து மெய்யெழுத்துக்களில் அடங்கியிருப்பதுபோல, உயர்ந்த ஞானமானது இந்த உத்தமமான இதிஹாஸத்தில் அடங்கி இருக்கிறது. புத்திமான்களால் ஆதரிக்கப்பட்டதும், புதிய புதிய சொற்களமைந்த பர்வங்களோடு கூடியதும், நுட்பமாகிய விஷயங்களும் நியாயங்களும் சேர்ந்ததும், வேதார்த்தங்களினுல் அலங்கரிக்கப்பட்டதுமாகிய பாரதமென்னும் இதிஹாஸத்தின் பர்வஸங்கிரகத்தைக் கேளுங்கள்.

(நூறுபர்வங்களின் பெயர்கள்.)

முதலாவதாகிய ஆதிபர்வத்தில், [2] அனுக்கிரமணிகாபர்வம், பர்வஸங்கிரகபர்வம், பௌஷ்யபர்வம், பௌலோமபர்வம், ஆஸ்தீகபர்வம் இவை முறையேயுள்ளன; இவை பாரதத்தின் முதல் முகவுரை. அம்சாவதரணபர்வமும், பிறகு ஆச்சரியமும் மயிர்க்கூச்சலுண்டாக்கத்தக்கதுமாகிய ஸம்பவபர்வமும், [3] ஜதுக்ருஹதாஹபர்வமும், ஹிடிம்பவத பர்வமும், பிறகு பகவதபர்வமும், அதன்பிறகு சைத்ரரதபர்வமும், அதன்பிறகு பாஞ்சாலிதேவியின் ஸ்வயம்வரத்தைப்பற்றிய ஸ்வயம்வரபர்வமும், பிறகு அரசர்களைப் பராக்கிரமத்தினுல் ஜயித்துத் திரௌபதியைவிவாகம்செய்துகொள்வதைப்பற்றிய வைவாஹிகபர்வமும், விதுராகமனபர்வமும், அதன்பிறகு ராஜ்யலாபபர்வமும், அர்ஜுனவனவாஸ பர்வமும், பிறகு சுபத்திராஹரணபர்வமும், சுபத்திராஹரணத்துக்குமேல் [4] ஹரணுஹரணபர்வமும், பிறகு காண்டவதாஹமென்னும் பர்வமும், அந்தச்சமயத்திலே மயனென்னும் அஸுரசில்பியைக் கண்டதைக் குறித்த மயதர்சனபர்வமும் ஆகிய இவை சொல்லப்பட்டன. 20

ஆதிபர்வத்திற்குப் பிறகு ஸபாபர்வம் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அதில் மந்திரபர்வமும், அதன்பிறகு ஜராஸந்தவதபர்வமும், பிறகு திக்குவிஜயபர்வமும், திக்குவிஜயத்துக்குமேல் ராஜஸூயபர்வமும், அதன்பிறகு [5] அர்க்காபிஹரணபர்வமும், பிறகு

---

1 பரந்த ஞானமுடையவர்கள்.

2 கதையை வரிசைப்படுத்திச் சொல்வது. [பெயர்.

3 அரக்குமாளிகையைக் கொளுத்தியது. ஜதுக்ருஹபர்வம் என்றும்

4 பெண்ணுக்குச் சிறப்புக்களைக் கொண்டுபோவது.

5 வந்தவர்களுக்குப் பூஜையைச்சேர்த்தல்.

சிசுபாலவதபர்வமும், அதன்பிறகு [1] த்யூதபர்வமும், அதன்பிறகு [2] அநுத்யூதபர்வமும் சொல்லப்பட்டன.

ஸபாபர்வத்துக்குப்பிறகு அரண்யபர்வம் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அதில் ஆரண்யகபர்வமும், கிர்மீரவதபர்வமும், அதன்பின் [3] அர்ஜுனாபிகமனபர்வமும், அதன்பிறகு வேட வேஷம் பூண்ட சிவபிரானுக்கும் அர்ஜுனனுக்கும் நடந்தயுத்தத்தைப் பற்றிய கைராதபர்வமும், அதன்பின், [4] இந்திரலோகாபிகமன பர்வமும், தர்மத்தையும் தயையையும் தெரிவிக்கிற நளோபாக்கியான பர்வமும், பிறகு மிகுந்த ஞானமுள்ள தர்மராஜாவினுடைய தீர்த்த யாத்திரையைப்பற்றியதாகிய தீர்த்தயாத்ராபர்வமும், ஜடாஸுரவதபர்வமும், அதன்பிறகு யக்ஷயுத்தபர்வமும், நிவாதகவசயுத்தபர்வமும், அதன்பிறகு [5] அஜகரபர்வமும், அதன்பிறகு மார்க்கண்டேய ஸமாஸ்யாபர்வமும், அதன்பிறகு திரௌபதீ ஸத்யபாமா ஸம்வாதபர்வமும், அதன்பிறகு கோஷயாத்ராபர்வமும், துரியோதனன் பிராயோபவேசம் செய்ததும், கர்ணனோடு மேற்காரியத்திற்காக மந்திராலோசனை செய்ததும், அதன்பிறகு மிருகஸ்வப்னோத்பவ பர்வமும், [6] விரீஹித்ரௌணிகமென்ற சரித்திரத்தைப்பற்றிய விரீஹித்ரௌணிகபர்வமும், [7] இந்திரத்யும்னோபாக்கியானமும், திரௌபதீ ஹரணபர்வமும், ஜயத்ரதவிமோக்ஷணபர்வமும், ராமோபாக்யானமும், அதன்பிறகு ஸாவித்திரி என்னும் பதிவிரதையினுடைய ஆச்சரியமான மகிமையைப்பற்றிய பதிவிரதாமாகாத்மியபர்வமும், அதன்பிறகு [8] குண்டலாஹரணபர்வமும், அதன்பிறகு ஆரணேயபர்வமும் ஆகிய இவைகள் சொல்லப்பட்டன.

அதன்பிறகு விராடபர்வம்: அதில் பாண்டவப்பிரவேசபர்வமும், ஸமயபாலனபர்வமும், கீசகவதபர்வமும், அதன்பிறகு கோக்கிரஹணபர்வமும், அதன்பிறகு அபிமன்யுவுக்கும் விராடபுத்திரியாகிய உத்தரைக்கும் நடந்த விவாஹத்தைப்பற்றிய வைவாஹிகபர்வமும் ஆகிய இவை சொல்லப்பட்டன.

---

1 சூதாட்டத்தைப்பற்றியது.

2 இரண்டாமுறை சூதாடியதைப்பற்றியது.

3 அர்ஜுனன் பாசுபதாஸ்திரத்திற்காகச் செல்வது.

4 அர்ஜுனன் இந்திரலோகத்துக்குப் போனது.

5 மலைப்பாம்பாக இருந்து பீமஸேனனைப் பிடித்துக்கொண்ட நகுஷனைத் தர்மராஜா ஸந்தித்தது. 6 பதக்குநெல் தானஞ்செய்ததைப் பற்றியது.

7 இதை அரண்யபர்வத்தில் மார்க்கண்டேய ஸமாஸ்யாபர்வத்தில் சேர்த்துக்கொள்ளவேண்டும்.

8 கர்ணனுடைய குண்டலத்தை இந்திரன் வாங்குவது.

அதற்குமேல் வெகு ஆச்சரியமாயுள்ள உத்தியோக பர்வம்: அதில்ஸேநோத்யோகபர்வமும், அதன்பின்ஸஞ்சயயானபர்வமும், திருதராஷ்டிரன் கவலையினால் தூங்காமலிருப்பதைப்பற்றிய ப்ரஜாகரபர்வமும், ரஹஸ்யமான ஆத்மஞானம் அடங்கிய ஸநத்ஸுஜாதிய பர்வமும், அதன்பிறகு [1]யானஸந்திபர்வமும், பகவத்யான பர்வமும், மாதலியின் உபாக்கியானமும், காலவருடைய சரித்திரமும், ஸாவித்திரோபாக்கியானமும், வாமதேவோபாக்கியானமும், பிருதூபாக்கியானமும், [2]ஜாமதக்னிய உபாக்கியானமும், ஷோடச ராஜகமென்னும் உபாக்கியானமும், கிருஷ்ணஸபாப்பிரவேசமும், விதுலை என்பவள் தன் புத்திரனுக்குப் புத்திசொன்னதும், [3]ஸைந்ய நிர்யாணபர்வமும், விசுவோபாக்கியானமும், மஹாத்மாவாகிய [4]கர்ணனுக்குக் கிருஷ்ணனுடன் நடந்த விவாதமும், காரியாலோசனையில் நிச்சயத்தைச்செய்து கிருஷ்ணன் சுவேதனைச் சேனாபதியாக அபிஷேகம் செய்ததைப்பற்றிய விசித்திரமும் அநேக கதைகள் சேர்ந்ததுமாகிய ஓர் உபாக்கியானமும், அதன்பின் கௌரவசேனையும் பாண்டவசேனையும் புறப்படுவதாகிய ஸைன்ய நிர்யாணபர்வமும், அதன்பிறகு ரதஅதிரத ஸங்கியானபர்வமும், அதன்பிறகு கோபத்தை விருத்தி செய்வதாகிய [5]உலூக தூதாகமனபர்வமும், அம்போபாக்கியான பர்வமும் ஆகிய இவையுள்ளன.

அதன்பிறகு பீஷ்மபர்வம்: அதில் பீஷ்மரைச் சேனாபதியாகப்பட்டாபிஷேகம் செய்ததைப்பற்றிய ஆச்சரியமான பீஷ்மாபிஷேகபர்வமும், அதன்பிறகு ஜம்பூத்வீபநிர்மாணபர்வமும், அதன்பின் த்வீபங்களின் விஸ்தாரத்தைப்பற்றிச் சொல்வதாகிய பூமிபர்வமும், [6]மஹரிஷியாகிய வியாஸர் ஸஞ்சயனுக்கு ஞானக்கண்ணைக்கொடுத்ததும் பகவத்கீதாபர்வமும், அதன்பின் பீஷ்மவதபர்வமும் சொல்லப்பட்டன.

அதன்பின் துரோணபர்வம்: அதில் துரோணாபிஷேகபர்வமும், [7]ஸம்சப்தகவதபர்வமும், அபிமன்யுவதபர்வமும், பிரதிஜ்ஞாபர்வமும், ஜயத்ரதவதபர்வமும், கடோத்கசவதபர்வமும், மயிர்க்

1 ஸஞ்சயன் தூதுசென்றுவந்தபிறகு திருதராஷ்டிரனை ஸபையில் [ஸந்தித்தது.

2 பரசுராமர்.

3 சேனையைப் புறப்படச் சித்தஞ்செய்வது.

4 இது பகவத்யானபர்வத்தைச் சேர்ந்தது.

5 உலூகதூதாகமன பர்வத்தை ஸைந்யநிர்யாணபர்வத்திற் சேர்த்துக்கொள்ளவேண்டும்.

6 இது அதிகபாடம். 7 ஒருவகைக் கூட்டத்தார்.

கூச்சலெடுக்கத் தக்கதாகிய துரோணவதபர்வமும், நாராயணாஸ்திரமோக்ஷபர்வமும் உள்ளன.

அதன்பின் கர்ணபர்வம் சொல்லப்பட்டது.

அதன்பின் சல்லியபர்வம்: இஃது அறியத்தக்கது; இதில் [1] ஹ்ரதப்ரவேசபர்வமும், பிறகு கதாயுத்தபர்வமும், புண்ணிய தீர்த்தங்களையும் வம்சங்களையும் பற்றிய ஸாரஸ்வதோபாக்கியானமும் உள்ளன.

அதன்மேல் மிகவும் அருவருக்கத்தக்க ஸௌப்திகபர்வம் சொல்லப்படுகின்றது. இதன்மேல் வெகு கொடுமையான ஐஷீகபர்வமுள்ளது.

(அதன்பிறகு ஸ்திரீபர்வம்): அதில் ஜலப்பிரதானிகபர்வமும், அதன்பின் ஸ்திரீவிலாபபர்வமும் உள்ளன.

அதன்பின், கௌரவர்களுடைய பிரேதகாரியங்களைப்பற்றிய [2] ஶ்ராத்த பர்வம், பிராம்மணரூபமாக வந்த சார்வாகனென்னும் ராக்ஷஸனைச் சிக்ஷித்ததாகிய சார்வாகநிக்ரஹபர்வம், புத்திமானாகிய தர்மராஜாவின் பட்டாபிஷேகத்தைப்பற்றிய அபிஷேகபர்வம், அதன்பின் க்ரஹவிபாகபர்வம் (இவைகள் உள்ளன).

பிறகு சாந்திபர்வம்: அதில் ராஜதர்மானுசாஸனபர்வமும், ஆபத்தர்ம பர்வமும், அதன்பின் மோக்ஷதர்மபர்வமும் சொல்லப்பட்டுள்ளன. சுகப்ரஶ்னாபிகமனமும், நாராயணீயமென்ற பிரம்மப்பிரஶ்னானுசாஸனமும், துர்வாஸரிஷியின் உத்பத்தியும், மாயையோடு அவர் செய்த ஸம்வாதமும் சொல்லப்பட்டுள்ளன.

அதன்பிறகு, ஆனுசாஸனிகபர்வம்: அதன்பின், ஞாதாவாகிய பீஷ்மர் ஸ்வர்க்கம்போனதைப்பற்றிய ஸ்வர்க்காரோஹணபர்வம் உள்ளது.

பிறகு, எல்லாப்பாபங்களையும் போக்கத்தக்க ஆஶ்வமேதிகபர்வம்: அதன்பின், ஆத்மஞானத்தைப் போதிக்கும் அனுகீதாபர்வமுள்ளது.

(அதன்பின்) ஆஶ்ரமவாஸபர்வம்: இதில் [3]புத்ரதர்சனபர்வமும், அதன்பிறகு நாரதாகமனபர்வமும் உள்ளன.

அதன்பின், பயங்கரமும் வெகுகொடுமையுமான மௌஸலபர்வம்.

(அதன்பின்) மகாப்பிரஸ்தானபர்வம்.

---

1 துரியோதனன் மடுவில் ஒளித்தது.

2 ஶ்ராத்தபர்வமுதலிய நான்கும் சாந்திபர்வத்திலுள்ளவை.

3 இறந்துபோன புத்திரர்களைத் திருதராஷ்டிரன் பார்த்தது

அதன்பின், [1] ஸ்வர்க்காரோஹணபர்வம்.

அதன் பிறகு, [2] கிலமென்று பெயருள்ள புராணமாகிய ஹரிவம்சம்: அதில் முதலில் ஹரிவம்சபர்வமும், பிறகு, குழந்தைப் பருவமுள்ள க்ருஷ்ணன் செய்கைகளும் அப்படியே கம்ஸனுடைய வதமும் அடங்கிய விஷ்ணுபர்வமுமுள்ளன; பவிஷ்யபர்வமென்பதும் மிக ஆச்சரியமானது; அதுவும் கிலங்களிலே சேர்ந்தது.

பூர்ணமாக இந்த நூறுபர்வங்களும் மஹாத்மாவாகிய வியாஸராற் சொல்லப்பட்டன. பிறகு, ரோமஹர்ஷணரின் புத்திரராகிய ஸௌதியால் தலைமையாகிய பதினெட்டுப் பர்வங்களும் ஸரியாக நைமிசாரண்யத்தில் உபந்யஸிக்கப்பட்டன. பாரதகதையின் சுருக்கம் அநுக்கிரமணிகாத்யாயத்திற் சொல்லப்பட்டது. இதில் பர்வஸங்கிரகம் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

(பர்வங்களின் விஷயவிவரணமும் அத்யாய ஸ்லோக ஸங்கியையும்.)

பௌஷ்யபர்வம், பௌலோமபர்வம், ஆஸ்தீகபர்வம் இவை பாரதத்திற்கு ஆரம்பமானவை; அம்சாவதரணபர்வம், ஸம்பவபர்வம், ஜதுக்ருஹதாஹபர்வம், ஹிடிம்பவதபர்வம், பகவதபர்வம், சைத்ரரதபர்வம், திரௌபதிஸ்வயம்வரபர்வம், பராக்கிரமத்தினால் ராஜாக்களை ஜயித்து விவாஹஞ்செய்ததைப்பற்றிய வைவாஹிகபர்வம், விதுராகமனபர்வம், ராஜ்யலாபபர்வம், அர்ஜுனவனவாஸபர்வம், ஸுபத்ராஹரணபர்வம், ஹரணஹரணபர்வம், காண்டவதாஹபர்வம், மயதர்சனபர்வம் ஆகிய இவை ஆதிபர்வத்தில் சொல்லப்பட்டன.

(இவற்றுள்) பௌஷ்யபர்வத்தில் உதங்கமுனியினுடைய மஹிமை வர்ணிக்கப்பட்டுள்ளது. பௌலோமபர்வத்திற் பிருகுவம்சத்தின் அபிவிருத்தி கூறப்பட்டது. ஆஸ்தீகபர்வத்தில் ஸர்ப்பங்களெல்லாவற்றின் உத்பத்தியும், கருடோத்பத்தியும், திருப்பாற்கடலைக் கடைந்ததும், உச்சைஸ்ரவம் உண்டானதும், பரிக்ஷித்தின் புத்திரராகிய ஜனமேஜயமஹாராஜர் ஸர்ப்பயாகஞ்செய்யும்போது மஹாத்மாக்களாகிய இந்தப் பரதவம்சராஜாக்களுடைய இக்கதை சொல்லியவரலாறும் சொல்லப்பட்டன.

ஸம்பவபர்வத்தில் அநேகராஜாக்கள், மற்றச்சூரர்கள், த்வைபாயன மஹரிஷி இவர்களுடைய உத்பத்திகள் சொல்லப்பட்டன. இந்த ஸம்பவபர்வத்தில் தேவர்கள், திதியின்புத்ரர்களும் தனுவின் புத்ரர்களுமாகிய அஸுரர்கள், மிகுந்தசக்தியுள்ள யக்ஷர்கள்,

---

1 பாண்டவர்கள் ஸ்வர்க்கம் போனதைத் தெரிவிப்பது.

2 சிதறிப்போன விஷயங்களடங்கியது.

நாகர்களென்னும் ஒருவகைத் தேவஜாதிகள், ஸர்ப்பங்கள், கந்தர்வர்கள், பக்ஷிகள் ஆகிய இவர்களுடைய அம்சங்கள் பூமியில்வந்ததும், இன்னும் அநேக விதங்களான தேவஜாதிகளின் உற்பத்தியும் சொல்லப்பட்டன. சிறந்த தவமுள்ள கண்ணுவமஹரிஷியின் ஆஶ்ரமத்தில் சகுந்தலையினிடத்துத் துஷ்யந்தனுக்குப் பரதசக்ரவர்த்தி பிறந்ததும், அவனுடையபெயரையிட்டு இக்குலத்திற்கே உலகத்திற் பாரதமென்றபெயர் வந்ததும், சந்தனுவின் வீட்டிற் கங்காதேவியினிடம் மஹாத்மாக்களாகிய வஸுக்கள் பிறந்ததும், அவர்கள் மறுபடியும் ஸ்வர்க்கம்சென்றதும், அவர்களுடைய 1 தேஜஸுகளின் அம்சங்கள்சேர்ந்ததும், பீஷ்மர் உத்பத்தியானதும், அவர் ராஜ்யத்தைவிட்டு நித்தியபிரம்மசரிய விரதத்தில் இருந்ததும், பிரதிஜ்ஞையை நிறைவேற்றினதும், சித்திராங்கதனைக் காப்பாற்றியதும், சித்திராங்கதன் இறந்துபோனபிறகு இளையஸஹோதரனாகிய விசித்திரவீரியனை ரக்ஷித்ததும், அவனை ராஜ்யத்தில் ஸ்தாபித்ததும், ஆணிமாண்டவ்யரிஷியின் சாபத்தினால் தர்மதேவதை மனுஷ்யலோகத்தில் விதுரராகப் பிறந்ததும், கிருஷ்ணத்வைபாயனரால் திருதராஷ்டிரனும் பாண்டுவும் ஜனித்ததும், துர்வாஸமுனிவருடையவரதானத்தினால் பாண்டவர்கள் பிறந்ததும், பாண்டவர்கள் வாரணாவதம் போவதைப்பற்றித் துரியோதனன் மந்திராலோசனைசெய்ததும், அவன் பாண்டவர்களை வஞ்சகம்செய்யப் புரோசனனை அனுப்பியதும், அந்தச்சமயத்தில் புத்திசாலியாகிய தர்மராஜாவுக்கு மிலேச்சபாஷையில் மார்க்கத்தில் விதுரர்செய்த ஹிதோபதேசமும், விதுரர்சொன்னதனால் சுரங்கமாகிய வழிசெய்யப்பட்டதும், அரக்குமாளிகையில் ஐந்து பிள்ளைகளோடு தூங்கிக்கொண்டிருந்த வேடச்சியையும் புரோசனனென்னும் துரியோதனனுடைய மந்திரியையும் எரித்ததும், பயங்கரமான வனத்திற் பாண்டவர்கள் ஹிடிம்பையைக் கண்டதும், மஹாபலசாலியான பீமஸேனன் ஹிடிம்பனை வதஞ்செய்ததும், கடோத்கசனுடைய பிறப்பும், அளவற்ற மகிமைபொருந்திய வியாஸரிஷியைக் கண்டதும், அவருடைய ஆஜ்ஞையால் ஏகசக்ராபுரியில் ஒரு பிராம்மணனுடைய கிருஹத்திற் பிறருக்குத் தெரியாதபடி பாண்டவர்கள் வாஸஞ்செய்ததும், பகாஸுரனைக் கொன்றதும், பட்டணத்து ஜனங்கள் ஆச்சரியமடைந்ததும், திரௌபதி திருஷ்டத்யும்னன் இவர்களுடைய பிறப்பும் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன.

பாண்டவர்கள் ஒருபிராம்மணனிடத்திலிருந்து திரௌபதியின் சுயம்வரத்தைக்கேள்வியுற்று வியாஸர்சொல்லினாலும் தூண்டப்பட்

1 சக்திகள்.

டவர்களாகி, திரௌபதியை அடையவிரும்பி ஸ்வயம்வரம் பார்ப்பதற்கு ஆசையுடன் குதூஹலமாகப் பாஞ்சாலதேசத்தை நோக்கிச் சென்றார்களென்பதும், அப்போது, அர்ஜுனன் கங்கைக்கரையில் அங்காரபர்ணனென்று சொல்லப்பட்ட சித்ரரதனென்னும் கந்தர்வனை ஜயித்து, பிறகு அவனோடு ஸ்நேகஞ்செய்துகொண்டு அவனிடத்திலிருந்தே உத்தமங்களாகிய தபதி உபாக்யானத்தையும் வசிஷ்டோபாக்யானத்தையும் ஔர்வோபாக்யானத்தையும் கேட்டானென்பதும், எல்லாஸஹோதரர்களுடனுஞ்சேர்ந்து பாஞ்சாலதேசத்தை நோக்கிச் சென்றானென்பதும், பாஞ்சாலநகரத்தில் அர்ஜுனன் லக்ஷ்யத்தை அறுத்து எல்லா அரசர்களுக்கும் நடுவில் திரௌபதியை அடைந்தானென்பதும், அங்கே பீமஸேனனும் அர்ஜுனனும், சண்டைக்குவந்த ராஜாக்களையும் சல்லியனையும் கர்ணனையும் பெரியயுத்தத்தில் தங்கள் பராக்கிரமத்தால் ஜயித்தனரென்பதும், அளவிடக்கூடாததும் மனுஷ்யர்களுக்குஎட்டாததுமாகிய அவ்விருவருடைய அந்தப் பராக்கிரமத்தைக் கண்டு, மஹாபுத்திமான்களாகிய பலராமரும் கிருஷ்ணபகவானும் அவர்களைப் பாண்டவர்களென்று ஊஹித்து அவர்களுடன் ஸந்திப்பதற்காகக் குயவன்வீட்டில் அவர்கள் தங்கினஇடத்திற்குச் சென்றனரென்பதும் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன.

ஒருத்தி ஐவருக்கு மனைவியாயிருப்பதைப்பற்றித் துருபதன் விசாரப்படுவதும், ஆச்சரியமான பஞ்சேந்திரோபாக்கியானமும், திரௌபதியின் விவாஹம் தேவர்களால் விதிக்கப்பட்டதேயல்லது மானிடர்களுடையதன்றென்பதும், துரியோதனன் விதுரரைப் பாண்டவர்களிடம் அனுப்பினதும், விதுரர் போய்ச்சேர்ந்ததும், கிருஷ்ணனைக் கண்டதும், பாண்டவர்கள் காண்டவப்ரஸ்தத்தில் வஸித்ததும், பாதிராஜ்யம் கொடுத்ததும், நாரதருடைய ஆஜ்ஞையினால் திரௌபதியைப்பற்றிப் பாண்டவர்கள் வ்யவஸ்தை செய்துகொண்டதும், அந்த விஷயத்தில் ஸுந்தோபஸுந்தர்களென்னும் அஸுரர்களின் சரித்திரமும் சொல்லப்பட்டன.

பிறகு, யுதிஷ்டிரர், திரௌபதியுடன் உட்கார்ந்திருக்கும்போது வீரனான அர்ஜுனன் ஒரு பிராம்மணனுக்காக உள்ளே பிரவேசித்து, ஆயுதத்தை எடுத்துக்கொண்டு பிராம்மணனுடைய [1] கோதனத்தை விடுவித்து வீடுசென்றபின் நியமத்தைக்காப்பாற்றுவதற்காக வனம் சென்றதும், அவன் வனவாஸத்துக்குப் போகையில் வழியில் உலூபியென்னும் நாககன்னிகையோடு சேர்ந்ததும், புண்ணியதீர்த்தங்களுக்குப் போனதும், பப்ருவாகன

1 பசுக்கூட்டம்.

னென்னும்குமாரன் ஜனித்ததும், அவ்விடத்திலேயே அந்த அர்ஜுனன், ஒரு பிரம்மரிஷியின் சாபத்தால் முதலை ஜன்மமடைந்த அழகான ஐந்து அப்ஸரஸுகளுக்குச் சாபவிமோசனம்செய்ததும், ப்ரபாஸதீர்த்தத்தில் கிருஷ்ணன் அர்ஜுனனோடு சேர்ந்ததும், அர்ஜுனன் துவாரகாநகரத்தில் தன்மீது காதல்கொண்ட ஸுபத்திரையின்மேல் தானும் காதல்கொண்டு கிருஷ்ணனுடைய அநுமதியினால் அவளை அடைந்ததும், பெண்ணுக்குக் கொடுக்கும் சிறப்புக்களை எடுத்துக்கொண்டு தேவகியின் புத்திரராகிய கிருஷ்ணன் வந்திருந்தபோது ஸுபத்திரைக்கு உயர்ந்தசக்தியுள்ள அபிமன்யு பிறந்ததும், திரௌபதிக்குப் பிள்ளைகள் பிறந்ததும் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன.

கிருஷ்ணனும் அர்ஜுனனும் வேடிக்கையாக யமுனையினருகிற் சென்றபோது கிருஷ்ணனுக்குச் சக்கரமும் அர்ஜுனனுக்குத் தனுஸும் கிடைத்ததும், காண்டவவனத்தைத் தகனம்செய்வித்ததும், அக்கினியிலிருந்து மயனும் தக்ஷகன்புத்திரனாகிய அஶ்வஸேனனென்னும் நாகனும் விடுபட்டதும், மந்தபால மஹரிஷிக்குச் சார்ங்கியென்னும் பக்ஷியினிடத்திற் புத்திரோத்பத்தியும் ஆகிய இவை வெகு விரிவாகச்சொல்லப்பட்டுள்ளன. (இவைகள் அடங்கிய) இது முதன்மையான ஆதிபர்வமென்று சொல்லப்படுகின்றது.

உயர்ந்த தேஜஸுள்ள மஹாத்மாவாகிய வியாஸமஹரிஷியினால் இருநூற்றிருபத்தேழு அத்தியாயங்களும், அவற்றில் எண்ணாயிரத்தெண்ணூற்றெண்பத்துநான்கு சுலோகங்களும் சொல்லப்பட்டன

இரண்டாவது, அநேகவிஷயங்களடங்கிய ஸபாபர்வம்: பாண்டவர்களுடைய ஸபாநிர்மாணமும், கிங்கரர்களென்று சொல்லப்பட்ட யக்ஷர்களையும் ராக்ஷஸர்களையும் மயன்கண்டதும், தேவர்களையறிந்த நாரதர் திக்குப்பாலகர்களுடைய ஸபைகளைப்பற்றிச் சொன்னதும், ராஜஸூயயாகத்தின் ஆரம்பமும், ஜராஸந்தவதமும், ஜராஸந்தனுடைய துர்க்கமாகிய கிரிவிரஜமென்னுமிடத்தில் சிறையில் வைக்கப்பட்டிருந்த ராஜாக்களைக் கிருஷ்ணபகவான் விடுவித்ததும், பாண்டவர்களுடைய திக்குவிஜயமும் இதிற் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன.

ராஜஸூயமென்னும் மஹா யாகத்திற்கு அரசர்கள் காணிக்கைகளோடு வருதலும், அப்படியே மரியாதையைப் பற்றின சண்டையிற் சிசுபாலவதமும், யஜ்ஞத்திலுள்ள அந்தச் செல்வத்தைக் கண்டு துக்கமும் கோபமும் கொண்ட துரியோதனனை ஸபையிற் பீமஸேனன் பரிகசித்ததும், அதனால் அவனுக்குக் கோபமுண்டானதும், அதனால்

சூதாடும்படிசெய்வித்ததும், அந்த ஆட்டத்தில் தர்மபுத்ரரைச் சூதில் தேர்ந்தசகுனி வென்றதும், அந்தச்சூதாட்டமென்னும் கடலில் மூழ்கிப் பெருந்துயரம் அடைந்தமருமகளாகிய திரௌபதியை மகாபுத்திமானாகிய திருதராஷ்டிரன் கப்பல்போலிருந்து அந்த ஸமுத்திரத்தினின்றும் கரையேற்றினதும், அவர்கள் கரையேறினதுதெரிந்து ராஜவாகியதுரியோதனன் திரும்பவும் பாண்டவர்களைச் சூதாட்டத்திற்கு அழைத்ததும், பிறகு அவன் அவர்களை ஜயித்து வனவாஸத்துக்கு அனுப்பினதுமாகிய இவையெல்லாம் ஸபாபர்வமாக மகாத்துமாவாகிய வியாஸராற் சொல்லப்பட்டன. அத்தியாயக்கணக்கு எழுபத்தெட்டு. பிராம்மணஸ்ரேஷ்டர்களே! இந்தப்பர்வத்தில் இரண்டாயிரத்தைந்நூற்றுப்பதினொரு சுலோகங்கள் உள்ளன.

இதற்குப்பிறகு மூன்றாவதாகிய [1] அரண்யபர்வம்: அது பெரிது. மகாத்மாக்களாகிய பாண்டவர்கள் வனவாஸம் போனபோது புத்திமானாகிய தர்மபுத்திரரை நகரத்துஜனங்கள் பின்தொடர்ந்ததும், மகாத்மாவாகிய தர்மராஜர் பிராம்மணர்களைக் காப்பாற்றுவதற்குரிய அன்னத்திற்காகவும் காய்கறிக்காகவும் தௌமியமுனியின் உபதேசத்தினாற் சூரியனை ஆராதனஞ்செய்ததும், சூரியனுடைய அனுக்ரகத்தினால் அன்னம்கிடைத்ததும், ஹிதம்சொல்லுகிறவிதுரரைத் திருதராஷ்டிரன் விட்டுவிட்டதும், திருதராஷ்டிரன்விட்டபிறகு, விதுரர் பாண்டவர்களிடம்சென்றதும், மறுபடியும் திருதராஷ்டிரன் கட்டளையினால் அவர் திரும்பிச் சென்றதும், கர்ணனுடைய தூண்டுதலினால் துர்ப்புத்தியுள்ள திருதராஷ்டிரபுத்திரனாகிய துரியோதனன் வனத்திலிருந்த பாண்டவர்களைக் கொல்ல ஆலோசித்ததும், அவனுடைய கெட்ட அபிப்பிராயத்தை அறிந்து வியாஸர் விரைந்துவந்ததும், பிரயாணத்தைத்தடுத்ததும், ஸுரபியின் உபாக்கியானம்சொன்னதும், மைத்திரேயர் வந்ததும், திருதராஷ்டிரமகாராஜாவுக்குப் புத்தி சொன்னதும், அவரே ராஜாவாகிய துரியோதனனுக்குச் சாபங்கொடுத்ததும், பீமஸேனன் யுத்தத்தில் கிர்மீரனைக்கொன்றதும், சகுனியினால் சூதாட்டத்தில் மோசமாக அவர்கள் ஜயிக்கப்பட்டதைக்கேட்டு யாதவர்களும் பாஞ்சாலர்களுமாகிய யாவரும்வந்ததும், கோபித்துக்கொண்ட கிருஷ்ணனை அர்ஜுனன் ஸமாதானஞ்செய்ததும், கிருஷ்ணனிடத்தில் திரௌபதி புலம்பினதும், துக்கத்தினால் வருந்தின அவளைக் கிருஷ்ணன் தேற்றினதும், ஸௌபவதசரித்திரமும் மகரிஷியினால் இங்கே சொல்லப்பட்டுள்ளன.

---

[1] காட்டில்நடந்தது.

ஸுபத்திரையைப் புத்திரனுடன் துவாரகாநகரத்திற்குக் கிருஷ்ணன் அழைத்துக்கொண்டுபோனதும், திரௌபதியின்புத்திரர்களைத் திருஷ்டத்யும்னன் அழைத்துக்கொண்டு போனதும், பிறகு, பாண்டவர்கள் ரம்யமான த்வைதவனத்திற் பிரவேசித்ததும், தர்மராஜாவுக்குத் திரௌபதியோடும் பீமஸேனனோடும் ஸம்வாதம்நடந்ததும், வியாஸர் பாண்டவர்களிடம் வந்ததும், பிறகு, வியாஸமகரிஷி பிரதிஜ்ஞைசெய்து தர்மராஜாவுக்கு வித்தையைக் கொடுத்ததும், வியாஸர் திரும்பிச்சென்றபிறகு காம்யகவனம் போனதும், அளவற்றசக்தியுள்ள அர்ஜுனன் பாசுபதாஸ்திரத்துக்காகப் பிரிந்துபோனதும், அவன் வேடவேஷம்பூண்ட ஈசுவரனோடு யுத்தஞ்செய்ததும், திக்குப்பாலகர்களைக் கண்டதும், அவனுக்கு அஸ்திரம்கிடைத்ததும், அஸ்திரத்திற்காக அவன் இந்திரலோகம்போனதும், அதனால் திருதராஷ்டிரனுக்கு மிகப்பெரிய கவலையுண்டானதும், ஆத்மஜ்ஞானியாகிய பிருஹதஸ்வமகரிஷியை யுதிஷ்டிரர் கண்டதும், துயரம்தாங்காமல் அவர் புலம்பினதும், அந்த இடத்தில் தமயந்தியின்நியமமும் நளனுடையசரித்திரமுஞ் சேர்ந்த சிறந்த தருமமுள்ளதும் கருணைமிகுந்ததுமாகிய நளோபாக்யானமும், ப்ருஹதஸ்வ மஹரிஷியிடமிருந்து தர்மராஜர் அக்ஷஹ்ருதயமென்னும் சூதாட்டத்தின் ரஹஸ்யத்தை அறிந்துகொண்டதும், ஸ்வர்க்கத்திலிருந்து பாண்டவர்களிடம் லோமசமகரிஷி வந்ததும், வனவாஸம்செய்துகொண்டிருந்த மஹாத்மாக்களாகிய பாண்டவர்களுக்கு அர்ஜுனன் ஸ்வர்க்கத்திலிருக்கும் சமாசாரத்தை லோமசர் சொன்னதும், அர்ஜுனனுடைய சமாசாரம் தெரிந்தபிறகு யுதிஷ்டிரர்செய்த தீர்த்தயாத்திரையின் ஆரம்பமும், நாரதமகரிஷி தீர்த்தங்களின் பரிசுத்தத்தையும் பலன்களையும் புலஸ்தியருடையதீர்த்தயாத்திரையையும் சொன்னதும், மகாத்மாக்களாகிய பாண்டவர்களின் தீர்த்தயாத்திரையும், கயனென்னும் ராஜாஷினுடைய யஜ்ஞத்தின் சிறப்பும் இதிற் சொல்லப்பட்டுள்ளன.

அகஸ்தியமஹரிஷி வாதாபியைப்பக்ஷித்ததும் அவர் ஸந்ததிக்காக லோபாமுத்திரையை மணஞ்செய்துகொண்டதுமாகிய அகஸ்திய உபாக்யானமும், சிறுபிராயத்திலேயே ஜிதேந்திரியராக இருந்த ரிச்யஸ்ருங்கருடைய சரித்திரமும், ஜமதக்னியின் புத்திரரும் மகாசக்திமானுமாகிய பரசுராமருடைய சரித்திரமும், அதில் கார்த்தவீரியார்ஜுனனையும் ஹேஹயதேசத்து மற்ற அரசர்களையும் பரசுராமர் வதஞ்செய்ததும் வர்ணிக்கப்படுகின்றன.

பிரபாஸதீர்த்தத்திற் பாண்டவர்களும் யாதவர்களும் சந்தித்ததும், பிருகுபுத்திரராகிய ச்யவனமுனிவர் சர்யாதிராஜனுடைய யாகத்தில் அஶ்வினிதேவர்களுக்கு ஸோமபானம் செய்வித்ததையும் அஶ்வினிதேவர்கள் இந்தச்சியவனமுனிவருக்கு யௌவனம் கொடுத்ததையும் பற்றிய ஸுகன்னியின் உபாக்கியானமும், மாந்தாதாவென்னும் ராஜாவின் உபாக்கியானமும் இதிற் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன.

ஸோமகன் புத்ரவரம்வேண்டி ஜந்துவென்னும் தன்புத்திரனைப் பசுவாகச்செய்து யாகஞ்செய்ததனுல் நூறுபுத்திரர்களை அடைந்ததைப்பற்றிய ஜந்து உபாக்கியானமும், அதன்மேல் இந்திரனும் அக்னியும் தர்மதேவதையும்சிபிசக்ரவர்த்தியைப் பரீக்ஷை செய்த சேனகபோதீயமென்னும் சிறந்த உபாக்கியானமும், மகாத்துமாவாகிய அஷ்டாவக்ரரென்னும் பிரம்மரிஷி ஜனகருடைய யாகத்தில் தார்க்கிகரிற் சிறந்தவரும் வருணபுத்திரருமாகிய வந்தியென்பவருடன் விவாதஞ்செய்து அவரைத் தம் வாதத்தன்மையினுல் வென்று, வந்தியினுல் ஸமுத்திரத்தில் அமிழ்த்தப்பட்டிருந்த தம் பிதாவை ஜயத்தினுல் திரும்பப்பெற்றுக்கொண்டு வந்ததுமாகிய அஷ்டாவக்ரோபாக்கியானமும், யவக்ரீதோபாக்கியானமும், மஹாத்மாவாகிய ரைப்யருடைய உபாக்கியானமும், பாண்டவர்கள் கந்தமாதனமலைக்கு யாத்திரை செய்ததும், நாராயணரிஷியின் ஆஶ்ரமத்தில் வஸித்ததும், பலசாலியான பீமஸேனன் திரௌபதியினுல் ஏவப்பட்டுக் கந்தமாதன பர்வதத்திற் போகும்போது வழியில் வாழைத்தோட்டத்தின் நடுவிலிருந்த மகாபலசாலியும் வாயுபுத்ரருமான ஹனுமானைக்கண்டதும், அந்தக் கந்தமாதனத்தில் செங்கழுநீர்ப்புஷ்பத்திற்காகப் பீமஸேனன் அந்தத் தடாகத்தைக் கலக்கினதும், அங்கே பீமஸேனனுக்கு மணிமான் முதலிய மிகுந்த பராக்கிரமமுள்ள ராக்ஷஸர்களோடும் யக்ஷர்களோடும் மிகப்பெரிய யுத்தம் நடந்ததும், ஜடாஸுரனென்னும் ராக்ஷஸனைப் பீமஸேனன் வதஞ்செய்ததும், பிறகு, விருஷபர்வாவென்னும் ராஜரிஷியைச் சந்தித்ததும், இவர்கள் ஆர்ஷ்டிஷேணரிஷியின் ஆஶ்ரமத்திற்குச் சென்றதும், அங்கே வஸித்ததும், மகாத்துமாவாகிய பீமஸேனனைத் திரௌபதி புஷ்பத்துக்காக அனுப்பினதும், அவன் கைலாஸமேறினதும், அவன் பலத்தினுல்கர்வித்த மணிமான்முதலிய யக்ஷர்களோடு மிகப்பயங்கரமான யுத்தஞ்செய்ததும், பாண்டவர்கள் குபேரனைச் சந்தித்ததும், அங்கே அர்ஜுனன் தேவாஸ்திரங்களை அடைந்து தன் ஸகோதரர்களோடு சேர்ந்ததும், இந்திரனுக்குக் குருதக்ஷிணையாக

ஹிரண்யபுரத்தில் வஸிப்பவர்களும் பயங்கரர்களும் தனுவின் புத்திரர்களும் தேவர்களுக்குச் சத்ருக்களுமாகிய நிவாதகவசர்களோடும் பௌலோமர்களோடும் காலகேயர்களோடும் யுத்தஞ்செய்ததையும் அவர்களை வதஞ்செய்ததையும் தர்மராஜாவுக்குப் புத்திமானான அர்ஜுனன் சொன்னதும், தர்மராஜாவின் முன்னிலையில் அர்ஜுனன் அஸ்திரங்களைக் காண்பிக்க ஆரம்பித்ததும், தேவரிஷியாகிய நாரதர் அவனைத்தடுத்ததும், திரும்பவும் பாண்டவர்கள் கந்தமாதனத்தை விட்டு இறங்கினதும், அந்த மிக்க கடுமையான காட்டில் பர்வதம்போற் பெரிய உடலுள்ள பலசாலியான மலைப்பாம்பினால் பீமன் பிடிக்கப்பட்டதும், அங்கே கேள்விகளுக்கு மறுமொழிகூறி யுதிஷ்டிரர் அவனை விடுவித்ததும், திரும்பவும் மகாத்மாக்களான பாண்டவர்கள் காம்யகவனத்துக்கு வந்ததும், மறுபடி அங்கிருந்த புருஷச்ரேஷ்டர்களாகிய பாண்டவர்களைப்பார்ப்பதற்குக் கிருஷ்ணன் வந்ததும் இதிற் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன.

மார்க்கண்டேய ஸமாஸ்யாபர்வத்தில் வேனன்புத்திரனாகிய பிருது சக்கரவர்த்தியின் உபாக்கியானமும், ஸரஸ்வதிக்கும் சிறந்த மகாத்மாவாகிய தார்க்ஷ்யரென்னும் ரிஷிக்கும் நடந்த ஸம்வாதமும், அதன்பின், [1] மத்ஸ்யோபாக்கியானமும் ஆகிய இந்த உபாக்கியானங்கள் வியாஸமஹரிஷியினால் பூர்ணமாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. மார்க்கண்டேய ஸமாஸ்யையும் [2] புராணமென்று சொல்லப்படுகின்றது. இந்திரத்யும்நோபாக்யானமும், துந்துமாரோபாக்கியானமும், பதிவிரதோபாக்கியானமும், ஆங்கிரஸோபாக்கியானமும், திரௌபதீ ஸத்தியபாமா ஸம்வாதமும் இதிற் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன.

பாண்டவர்கள், மறுபடியும் த்வைதவனம் வந்ததும், துரியோதனனுடைய கோஷயாத்திரையும், அதில் மந்தபுத்தியுள்ள துரியோதனன் கந்தர்வர்களாற் கட்டியெடுத்துக் கொண்டுபோகப்பட்டு அர்ஜுனனால் விடுவிக்கப்பட்டதும், தர்மராஜர் மிருகங்களை ஸ்வப்னத்திற் பார்த்ததனால் திரும்பவும் காம்யகமென்ற உயர்ந்த வனத்துக்குப் போனதும், மிகவிரிவுள்ள வ்ரீஹித்ரௌணிகமென்னும் உபாக்கியானமும், துர்வாஸஸின் உபாக்கியானமும் இதிற் கூறப்பட்டன.

ஆச்ரமத்துக்குள்ளிருந்து திரௌபதியைஜயத்ரதன்கொண்டுபோனதும், வேகத்தில் வாயுவுக்குஒப்பானவனும் மிகுந்தபலசாலியுமான பீமஸேனன் அவனைத்துரத்தி ஐங்குடுமிவைத்ததும், ராமர்

1 மத்ஸ்யாவதாரசரித்திரம். 2 பூர்வகல்பங்களிலுமுள்ளது.

பராக்கிரமத்தினால் யுத்தத்தில் ராவணவதம் செய்ததைப்பற்றிய அதிக விரிவுள்ள ராமாயணமென்னும் உபாக்கியானமும், ஸாவித்திரிஉபாக்கியானமும் இங்கே சொல்லப்பட்டன.

இந்திரனுக்குக் கர்ணன் தன் குண்டலங்களைக் கொடுத்ததும், அதனால் ஸந்தோஷமடைந்த இந்திரன் ஒரேமுறைபிரயோகித்து ஒருவனைமட்டும் கொல்லத்தக்க சக்தியாயுதத்தைக் கர்ணனுக்குக் கொடுத்ததும், தர்மதேவதை தன்புத்திரனுக்குச்சொன்ன ஆரணேயமென்னும் உபாக்கியானமும், பாண்டவர்கள் வரம்பெற்று மேற்றிசைக்குச் சென்றதுமாகிய இவையெல்லாம் மூன்றாவதாகிய அரண்யபர்வமாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. அரண்யபர்வத்தில் இருநூற்றுப்பத்தொன்பது அத்தியாயங்கள் கணக்கிட்டப்பட்டிருக்கின்றன. இதில் சுலோக ஸங்கியை பதினோராயிரத்தறுநூற்றறுபத்துநான்கு என்று சொல்லப்பட்டது. 219/10614

இதன்பின், விராடபர்வத்தின் விவரத்தைக்கேளும். பாண்டவர்கள்விராடநகரம்போய் ஸ்மசானத்திற் பெரியவன்னிமரத்தைக் கண்டு, அதில் ஆயுதங்களெல்லாவற்றையும் வைத்ததும், அவர்கள் மாறுவேஷம்பூண்டு நகரத்துக்குட்போய் வஸித்ததும், துஷ்டசித்தமுள்ள கீசகன் காமத்தினால் மதிமயங்கித் திரௌபதியின் மீது காதல்வைத்துப் பீமனாற் கொல்லப்பட்டதும், ராஜாவாகிய துரியோதனன் பாண்டவர்களைக் கண்டுபிடிப்பதற்காக எல்லாத்திசைகளிலும் ஸமர்த்தர்களான சாரர்களையனுப்பியதும், மகாத்மாக்களாகிய பாண்டவர்களுடைய வ்ருத்தாந்தம் கிடைக்காமலிருந்ததும், முதலில் திரிகர்த்த தேசத்தார் விராடனுடைய பசுக்களைப்பிடிக்க, அவர்களுக்கும்விராடனுக்கும் மயிர்சிலிர்க்கத்தகுந்த மிகப்பெரிய யுத்தம் உண்டானதும், அந்தயுத்தத்திற் பிடிக்கப்பட்ட விராடன் பீமஸேனனால் விடுவிக்கப்பட்டதும், விராடனுடைய பசுக்கூட்டங்களைப் பாண்டவர்கள் விடுவித்ததும், பிறகு, துரியோதனன்முதலிய கௌரவர்கள் விராடராஜ்யத்தில் கோக்ரஹணம் செய்ததும்,அர்ஜுனன் கௌரவர்யாவரையும் யுத்தத்தில் வென்று பராக்கிரமத்தினாற் பசுக்களைத் திருப்பிக்கொணர்ந்ததும், விராடன் தன் புத்திரியாகிய உத்தரையை அர்ஜுனன்மருமகளாகப் பகைவரைக் கொல்லுகிறவனாகிய சுபத்திரையின்புத்திரனை அபிமன்யுவுக்குக் கன்னிகாதானம்செய்ததும் விரிவாகஅடங்கிய இது நான்காவதாகிய விராடபர்வமென்று சொல்லப்படுகிறது. இதில் வியாஸமஹரிஷியினால் ஸம்பூர்ணமாக அறுபத்தேழு அத்தியாயங்கள் கணக்கிடப்பட்டன. சுலோக ஸங்கியையைக்கேளும். 67/2050

இரண்டாயிரத்தைம்பது சுலோகங்கள் இந்தப்பருவத்தில் வியாஸ மகரிஷியினுற் சொல்லப்பட்டன.

இதன்பின், ஐந்தாவதாகிய உத்தியோகபர்வம் அறியத்தக்கது. அதைக்கேளும்: [1] உபப்பிலாவியமென்னும் ஸ்தலத்தில் பாண்டவர்கள் ஜயிக்கவேண்டுமென்கிறவிருப்பத்துடன் தங்கியிருக்கையில், துரியோதனனும் அர்ஜுனனும் வாஸுதேவரிடம் வந்தனரென்பதும் அதில், 'எங்களிருவருக்கும் இந்த யுத்தத்தில் நீர் உதவிசெய்தற்குரியவர்' என்றவாக்கியத்தை அவர்கள் சொல்லியபோது பேரறிவாளராகிய கிருஷ்ணபகவான், 'புருஷஸ்ரேஷ்டர்களே! சண்டைசெய்யாமற் புத்திசொல்லிக்கொண்டுமாத்திரமிருக்கிற நான் ஒருபக்கமும், என்னுடைய ஓர் அக்ஷௌஹிணிசேனை மற்றொருபக்கமுமாக இருத்தல்கூடும்; நான் யாருக்கு எதைக் கொடுக்கட்டும்?' என்று கேட்டனரென்பதும், புத்திகுறைந்தவனும்புத்திகெட்டவனுமாகிய துரியோதனன் சேனையை அபேக்ஷித்தனனென்பதும், தனஞ்சயன் சண்டைசெய்யாமற் புத்திசொல்லும்கிருஷ்ணனையே விரும்பினனென்பதும், மத்திரராஜனுகிய சல்லியன் பாண்டவர்களைக்குறித்துவருகையில் துரியோதனன் வழியிலேயே உபசாரங்களைச்செய்து வஞ்சித்து, வரங்கொடுக்கஆரம்பித்த அந்தச்சல்லியனிடம் யுத்தத்தில் தனக்கு உதவிசெய்யவேண்டுமென்கிற வரத்தைக்கேட்டதும், சல்லியன் அவனுக்கு வாக்குத்தத்தஞ்செய்துவிட்டுப் பாண்டவர்களை நோக்கிச்சென்று அவர்களைச்சமாதானஞ்செய்து இந்திரன் விருத்திராசுரனைஜயித்த கதையைச்சொன்னதும், பாண்டவர்கள் கௌரவர்களிடம் துருபதராஜாவின்புரோகிதரை அனுப்பியதும், திருதராஷ்டிரனுடைய சொல்லையும் அர்ஜுனன் இந்திரனை ஜயித்ததைப்பற்றிப் பீஷ்மர் சொன்னகுறிப்பையும் கிரகித்துக்கொண்டு புரோகிதர் திரும்பிப் போனதும், பராக்கிரமசாலியாகிய திருதராஷ்டிர மஹாராஜர் ஸமாதானத்துக்காகப் பாண்டவர்களிடம் ஸஞ்சயனைத் தூதனுப்பினதும், பாண்டவர்களுக்குக் கிருஷ்ணபகவான் முன்னிற்பதைக் கேட்டுக் கவலையினுல் திருதராஷ்டிரனுக்கு நித்திரையில்லாமலிருந்ததும், அந்தக்காலத்தில் விதுரர் அற்புதமும் ஹிதமுமான வசனங்களைப் புத்திசாலியான திருதராஷ்டிரமகாராஜாவுக்குச் சொன்னதும், மனஸ்தாபங்கொண்டு துக்கத்தினுல் தளர்ந்த ராஜாவுக்கு ஸனத்ஸுஜாதர் மிகச்சிறந்த ஆத்மஞானத்தைச் சொன்னதும், ஸஞ்சயன் விடியற்காலையில் ராஜஸபையில் பிரபுவான வாஸுதேவருக்கும் அர்ஜுனனுக்குமுள்ள

1 விராடராஜனுக்கு உரியதோர் நகரம்.

ஒருமையை உரைத்ததும், பேரறிவாளராகிய கிருஷ்ணபகவான் தயைகூர்ந்து ஸந்தியை விரும்பினவராகி விரோதசமனம் செய்வதற்குத் தாமே ஹஸ்தினாபுரம்சென்றதும், இரண்டுபக்கங்களுக்கும் ஹிதமான ஸமாதானத்தைப்பற்றிக் கேட்டுக்கொண்ட கிருஷ்ணனைத் துரியோதனன் நிராகரித்ததும், தம்போத்பவனுடைய கதையும் இங்கே சொல்லப்பட்டன.

மகாத்மாவாகிய மாதலி பெண்ணுக்கு வரன்தேடியதும், காலவ மகரிஷியினுடைய சரித்திரமும், விதுலை என்பவள் தன்புத்திரனுக்குப் புத்திசொன்னதும், கர்ணன் துரியோதனன்முதலான அரசர்களுடைய கெட்ட எண்ணத்தையறிந்து கிருஷ்ணபகவான் தாம் யோகேஸ்வரரென்பதை விஸ்வரூபத்தாற் காட்டியதும், அவர் கர்ணனைத் தம் தேரிலேற்றிக்கொண்டு உபாயங்களினால் மித்திரபேதஞ் செய்ததும், அவன் கர்வத்தினால் அதைத் தள்ளிவிட்டதும், எதிரிகளை அடக்குகிறவராகிய கிருஷ்ணபகவான் ஹஸ்தினாபுரத்திலிருந்து உபப்பிலாவ்யத்துக்கு வந்து பாண்டவர்களுக்கு எல்லாவற்றையும் நடந்தபடி சொன்னதும், அந்த வீரர்கள் அவர்சொல்லைக்கேட்டு ஹிதத்தை ஆலோசித்துப் பிறகு யுத்தத்துக்குவேண்டியவற்றையெல்லாம் ஆயத்தஞ் செய்ததும், பிறகு பதாதிகளும் குதிரைகளும் ரதங்களும் யானைகளும் ஹஸ்தினாபுரத்திலிருந்து யுத்தத்திற்குப் புறப்பட்டதும், ஸைனியங்களைக் கணக்கிட்டதும், ராஜாவான துரியோதனன் பெரியயுத்தம் நாளைத் தினம் நடப்பதாயிருக்கையிற் பாண்டவர்களிடம் உலூகனைத் தூதனாக அனுப்பினதும், பீஷ்மர் இரண்டுசேனைகளிலுமுள்ள ரதர்களையும் அதிரதர்களையும் கணக்கிட்டதும், அம்போபாக்யானமும் ஆகிய இந்த அநேக விஷயங்களடங்கியதும் ஸந்திவிக்ரஹங்கள் சேர்ந்ததுமான பாரதத்தின் ஐந்தாவது பர்வம் உத்தியோகபர்வமென்று சொல்லப்பட்டது. மகரிஷியினால் நூற்றெண்பத்தாறு அத்தியாயங்கள் சொல்லப்பட்டன. முனிவர்களே! மகாத்மாவும் உத்கிருஷ்டபுத்தியுள்ளவருமாகிய வியாஸரால் ஆறாயிரத்தறுநூற்றுத்தொண்ணூற்றெட்டுச் சுலோகங்கள் இந்தப்பர்வத்திற் சொல்லப்பட்டன.

இதன் பின், அத்புதமானவிஷயம் அடங்கிய பீஷ்மபர்வம். இதில் ஜம்பூத்வீபத்தின் நிர்மாணம் ஸஞ்சயனால் உரைக்கப்பட்டது. யுதிஷ்டிரருடையசேனை பெருந்துயரமடைந்ததும், பத்துத் தினங்கள் பயங்கரமான கடும்போர்நடந்ததும், மஹாஞானியாகிய வாஸுதேவர் அர்ஜுனனுக்குத் தத்துவஞானமில்லாமையினால் உண்டான தர்மாதர்மப்ரமத்தை, மோக்ஷஸ்வரூபத்தை அறிவிக்கின்ற நியாயங்களினாலே நிவிர்த்திசெய்ததும், யுதிஷ்டிரருடைய

நன்மையில் ஊக்கமுள்ளவரும் புலன்களுக்கெட்டாதவரும் உயர்
ந்தஞானமுள்ளவருமாகிய கிருஷ்ணமூர்த்தி பீஷ்மரைப்பார்த்து
உடனே தேரிலிருந்து வேகமாகத்தாண்டிப் பயமற்றவராகச் சாட்
டையுங்கையுமாய்த் தாமே அவரைக்கொல்ல விரைந்து ஓடினதும்,
காண்டீவமென்னும் சிறந்ததனுஸைவகித்தவனும் எல்லா ஆயுத
தாரிகளுக்குள்ளேயும் சிறந்தவனுமாகிய அர்ஜுனன் யுத்தத்திற்
கிருஷ்ணனுடைய சொல்லினாற் சாட்டையடிபட்டவன்போற்
சிகண்டியை முன்னிட்டுக்கொண்டு கூர்மையையுடைய பாணங்களி
னால் அடித்துப் பீஷ்மரைத் தேரினின்றும் தள்ளினதும், பீஷ்மர்
சரதல்பத்திற்படுத்தவராக இருந்ததும் விரிவாக அடங்கிய இது
பாரதத்தில் விஸ்தாரமான ஆறாவது பருவமென்று சொல்லப்பட்
டது. இந்தப்பீஷ்மபர்வத்தில் நூற்றுப்பதினேழு அத்தியாயங்கள்
என்றும், ஐயாயிரத்தெண்ணூற்றெண்பத்துநான்கு சுலோகங்கள்
என்றும் வேதவித்வானாகிய வியாஸமகரிஷியினாற் கணக்கிடப்
பட்டன.

அதன்பின், அநேகவிஷயங்கள் அடங்கினதும் விசித்திரமு
மாகிய துரோணபர்வம் சொல்லப்படுகின்றது. அதில் பீஷ்மருக்
குப்பின் பராக்கிரமசாலியாகிய துரோணாசாரியர் ஸேனாதிபதி
யாகப் பட்டாபிஷேகம் செய்யப்பட்டதும், சிறந்த அஸ்திரங்களை
அறிந்த துரோணர் துரியோதனனை உத்ஸாஹப்படுத்தும்பொருட்
டுப் புத்திமானாகிய தர்மராஜாவைப் பிடிப்பதாக வாக்குதத்தம்
செய்ததும், ஸம்சப்தகர்கள் அர்ஜுனனை யுத்தகளத்தினின்றும்
தூரத்திற் கொண்டுபோனதும், யுத்தத்தில் இந்திரனுக்குச் சமான
மாகிய பகதத்தமகாராஜன் ஸுப்ரதீகமென்னும் யானையோடு
கூட அர்ஜுனனாற் கொல்லப்பட்டதும், யௌவனத்தை அடை
யாத பாலனும் சூரனுமாகிய அபிமன்யு ஒருவனை ஜயத்ரதன்
முதலிய மகாரதர்கள் அநேகர்சேர்ந்து கொன்றதும், அபிமன்யு
வதத்தினாற் கோபங்கொண்ட அர்ஜுனன் யுத்தத்தில் ஏழு
அக்ஷௌஹிணிகளைக் கொன்று ஜயத்ரதராஜாவையுங் கொன்ற
தும், சிறந்த கைகளுள்ள பீமனும் பெருந் தேராளியாகிய
ஸாத்யகியும் தர்மராஜாவின் ஆஜ்ஞையினால் அர்ஜுனனைத்
தேடுவதற்காகத் தேவர்களாலும் கலக்கமுடியாத கௌரவ
சேனையில் ப்ரவேசித்ததும், ஸம்சப்தகர்களில் மிஞ்சியவர்
களையும் யுத்தத்தில் மிச்சமில்லாமற் செய்ததும் சொல்லப்
பட்டன. அர்ஜுனன் சேனையைவிட்டு வெளியேபோய் மகாத்
மாக்களும் வீரர்களுமாகிய ஒன்பதுகோடி ஸம்சப்தகர்களை யமன்
வீட்டுக்கு அனுப்பினதும், கற்களினாற் சண்டைசெய்கிற திருத

ராஷ்டிரபுத்திரர்களும், யுத்தத்தில் விசித்திரமாகச் சண்டைசெய்யும் நாராயணர்களென்று சொல்லப்பட்ட கோபாலர்களும், அலம்புஸனும், ஶ்ருதாயுவும், வீரனாகிய ஜலஸந்தனும், ஸௌமதத்தியும், விராடனும், மகாரதனாகிய துருபதனும், கடோத்கசன்முதலான மற்றவர்களும் கொல்லப்பட்டார்களென்பதும் துரோணபர்வத்தில் சொல்லப்பட்டன; துரோணர் யுத்தத்திற் கொல்லப்பட்டபோது, அஶ்வத்தாமாவும் கோபங்கொண்டவராகி உக்கிரமான நாராயணாஸ்த்ரத்தைப் பிரயோகித்ததும், ஆக்கினேயமென்பதாகிய உத்தமமான ருத்திரமாகாத்மியம் சொல்வதும், வியாஸருடைய வரவும், கிருஷ்ணார்ஜுனர்களின் மகிமையும் சொல்லப்பட்டன; இது மஹாபாரதத்தில் சிறந்ததாகிய ஏழாவதுபருவமென்று சொல்லப்படுகிறது. இந்தத் துரோணபர்வத்திற் சூரர்களும் புருஷஶ்ரேஷ்டர்களுமாகப் பெயர்பெற்ற ராஜாக்கள்பெரும்பான்மையும் மரணமடைந்தனர். இந்தத்துரோணபர்வத்தில் நூற்றெழுபது அத்தியாயங்களென்றும் எண்ணாயிரத்துத்தொள்ளாயிரத்தொன்பது சுலோகங்களென்றும் தத்வஜ்ஞானியாகியவியாஸமகரிஷியினால் நன்றாக நினைத்துக் கணக்கிடப்பட்டன.

இதன்மேல், மிக அற்புதமான கர்ணபர்வம் சொல்லப்பட்டது. இதில் புத்திசாலியான சல்லியனை ஸாரதியாக நியமித்ததும், புராதனசரித்திரமாயுள்ள திரிபுரஸம்ஹாரமும், யுத்தப்பிரயாணத்தில் கர்ணனுக்கும் சல்லியனுக்கும் நடந்த குரூரமான ஸம்வாதமும், தூஷணமடங்கிய [1]ஹம்ஸகாகீயம் என்னும் கதையும், பாண்டியன் மஹாத்மாவான அஶ்வத்தாமாவினால் கொல்லப்பட்டதும், [2] தண்டஸேனன், தண்டன் இவர்களுடைய வதமும், தர்மராஜாவாகிய யுதிஷ்டிரரும் கர்ணனும் இரண்டு தேராளிகளாகச் சண்டைசெய்தபோது வில்லாளிகள் யாவரும் பார்த்திருக்கையில் கர்ணனால் யுதிஷ்டிரருக்குப் பிராணஸந்தேஹம் உண்டாக்கப்பட்டதும், யுதிஷ்டிரருக்கும் அர்ஜுனனுக்கும் பரஸ்பரம் கோபமுண்டானதும், அந்தச்சமயத்திற் கிருஷ்ணன் அர்ஜுனனை ஸமாதானப்படுத்தியதும், பீமஸேனன் பிரதிஜ்ஞைசெய்து துச்சாஸனன் மார்பைப்பிளந்து யுத்தத்தில் ரத்தத்தைக்குடித்ததும், கர்ணனும் அர்ஜுனனும் இரண்டு தேராளிகளாகச் செய்தசண்டையில் மகாரதனாகிய கர்ணனை அர்ஜுனன் கொன்றதும் சொல்லப்பட்டன. பாரதம்தெரிந்தவர்கள் இதை எட்டாவது பர்வமென்பர். இந்தப்பர்வத்தில் அத்தியா

1 அன்னங்களுக்கும் காக்கைகளுக்கும் நடந்தது.

2 இவனுடைய பெயர் தண்டதாரன் என்றே மற்ற இடங்களில் காணப்படுகிறது.

யங்கள் அறுபத்தொன்பதென்றும், சுலோகங்கள் நாலாயிரத்துத்தொள்ளாயிரத்தறுபத்து நான்கென்றும் சொல்லப்பட்டன.

இதன்பின், விசித்திரமான விஷயம் அடங்கிய சல்லியபர்வம் சொல்லப்பட்டது. இதில் சேனையில் தலைவர்கள் எல்லாரும் இறந்தபோது சல்லியன் சேனாபதியானதும், கௌரவகுமாரர்களுடைய விருத்தாந்தமும், சல்லியனுக்கு அபிஷேகம்செய்ததும், பிறகு பாகம் பாகமாகப் பிரிந்து செய்த யுத்தங்களும், கௌரவர்களுள் முக்கியமானவர்களுடைய நாசமும், மகாத்துமாவாகிய தர்மராஜர் சல்லியனை வதஞ்செய்ததும், ஸஹதேவன் யுத்தத்திற் சகுனியை வதஞ்செய்ததும், ஸைனியம் பெரும்பாலும் அடிபட்டுக் கொஞ்சமாக மிஞ்சியிருக்கையில் துரியோதனன் மடுவிற்புகுந்து ஜலத்தை ஸ்தம்பனஞ்செய்து அங்கேயிருந்ததும், அவனுடைய விருத்தாந்தத்தை வேடர்கள் பீமனுக்குச்சொல்ல, அதனாலே புத்திமானாகிய தர்மராஜர் தூஷித்துச்சொன்ன சொற்களினால் ரோஷங்கொண்டு திருதராஷ்டிரபுத்திரன் மடுவிலிருந்து எழுந்துவந்து பீமனோடு கதாயுத்தம் செய்ததும், யுத்தஸமயத்தில் பலராமருடைய வரவும், ஸரஸ்வதி முதலிய தீர்த்தங்களுடைய புண்ணியத்தன்மையைச் சொன்னதும், கடுமையான கதாயுத்தமும், யுத்தத்திற் பீமஸேனன் பயங்கரமான வேகமுள்ள கதையினால் பலாத்காரமாக ராஜாவாகிய துரியோதனனுடைய தொடைகளை முறித்ததும் சொல்லப்பட்டன. ஆச்சரியமும் அநேக விஷயங்களடங்கியதுமாகிய இஃது ஒன்பதாவது பர்வமாகக் குறிக்கப்பட்டது. இந்தப்பர்வத்தில் அநேகவிருத்தாந்தங்கள் அடங்கிய ஐம்பத்தொன்பது அத்தியாயங்கள் எண்ணப்பட்டன. இவற்றிலுள்ள சுலோகங்களின் ஸங்கியையைச்சொல்லுகிறேன்; கௌரவர்களின் கீர்த்தியை விருத்திசெய்கிற மகரிஷியினால் மூவாயிரத்திருநூற்றிருபது சுலோகங்கள் செய்யப்பட்டன.

இதன்பின், கொடுமையான ஸௌப்திகபர்வம் சொல்லப்போகிறேன். தொடைமுறிந்துபோய் ரக்தத்தினால் நனைக்கப்பட்டு யுத்தகளத்தின் முன்னிடத்தில்விழுந்த அவமானத்தைத்தாங்காத துரியோதனராஜனைப் பாண்டவர்கள் விட்டுப்போனபிறகு, சாயங்காலத்தில் கிருதவர்மா, கிருபர், அஸ்வத்தாமா இம்மூன்று ரதிகர்களும் வந்து கண்டனரென்பதும், அவர்களுள் உறுதியான கோபமுள்ள மகாரதராகிய அஸ்வத்தாமா, 'திருஷ்டத்யும்னன்முதலான பாஞ்சாலராஜர்கள் யாவரையும் பாண்டவர்களையும் அவர்களின் மந்திரிகளையும் கொல்லாமற் கவசத்தைக்கழற்றேன்' என்றுபிரதிஜ்ஞைசெய்து அதனை ராஜாவுக்குச்சொல்ல அம்மூன்று ரதிகர்களும் போய், சூரியாஸ்தமனகாலத்தில், ஒரு பெரியவனத்தையடைந்தன

ரென்பதும், பிறகு அங்கே ஒருபெரிய ஆலமரத்தின்கீழே இருந்தன ரென்பதும், பிறகு இராத்திரியில் ஒரு கோட்டானுற் பலகாக்கைகள் ஹிம்ஸிக்கப்பட்டதைக்கண்டு அஸ்வத்தாமா தமதுபிதாவினுடைய வதத்தை நினைத்துக் கோபத்தினுல் ஆவேசங்கொண்டு, பாஞ்சாலர்கள் நித்திரைசெய்யும்போது வதஞ்செய்ய நிச்சயித்தாரென்பதும், கூடாரத்தின்வாயிலிற் சென்று அங்கே பார்க்கக் கூடாத பயங்கர உருவத்தோடு ஆகாயத்தை மறைத்துநிற்கின்ற ராக்ஷஸனை அவர் கண்டாரென்பதும், அவனுல் தம்முடைய அஸ்திரங்கள் தடுக்கப்பட்டதைக்கண்டு, அஸ்வத்தாமா துரிதமாக முக்கண்ணராகிய ருத்திரரை ஆராதனஞ்செய்து கிருதவர்மாவோடும் கிருபரோடும்சேர்ந்து, இராத்திரியிற் கவலையில்லாமல் தூங்கிக்கொண்டிருந்த திருஷ்டத்யும்னன்முதலிய பாஞ்சாலர்களையும் திரௌபதியின் புத்திரர்களெல்லாரையும் பரிஜனங்களையும் கொன்றுரென்பதும், அந்தப்பாண்டவர்கள் ஐவரும் பெரியவில்லாளியான ஸாத்யகியும் கிருஷ்ணனுடையபலத்தை ஆஸ்ரயித்ததினுல் விடுபட்டனரென்பதும், மற்றவர்கள் மரணமடைந்தனரென்பதும், அஸ்வத்தாமா தூங்கிக்கொண்டிருந்த பாஞ்சாலர்களைக் கொன்றதைத் திருஷ்டத்யும்னனுடையஸாரதி பாண்டவர்களுக்குத்தெரிவித்தானென்பதும், திரௌபதியானவள் புத்திரசோகத்தாலும் பிதா ஸஹோதரன் இவர்களுடைய வதத்தினுலும் துக்கமுற்றவளாகிச் சாப்பிடுவதில்லையென்று நிச்சயஞ்செய்துகொண்டு தன்பர்த்தாக்கள் ஸமீபத்தில் [1] உட்கார்ந்தாளென்பதும், பயங்கரமான பராக்கிரமமுள்ள பீமன், திரௌபதியின்சொல்லைக் கேட்டு அவளுக்குப் பிரியத்தைச் செய்யக்கருதிக் கதாயுதத்தை எடுத்துக்கொண்டு மிக்ககோபத்துடன் தன்குருபுத்திரராகிய அஸ்வத்தாமாவைத் துரத்தினுனென்பதும், பீமஸேனனிடம் பயந்த அஸ்வத்தாமா விதியினுல் மதிகொடுக்கப்பட்டுக் கோபத்தினுல் [2] 'அபாண்டவாய' என்று சொல்லி அஸ்த்ரத்தை விடுத்தாரென்பதும், கிருஷ்ணபகவான் அவருடைய அந்தச்சொல்லைத் தடுத்து 'இப்படியாவதில்லை' என்று சொன்னுரென்பதும், அர்ஜுனன் அந்த அஸ்திரத்தைத் தன் அஸ்திரத்தினுலே அடக்கினுனென்பதும், அப்போது பாபசித்தமுள்ள அஸ்வத்தாமாவினுடைய துரோகபுத்தியைக் கண்டு அவருக்கு வியாஸர்முதலியவர்களால் சாபங்கள்கொடுக்கப்பட்டனவென்பதும், மகாரதராகிய அஸ்வத்தாமாவினுடைய தலையிலுள்ள ரத்தினத்தைக்கவர்ந்து ஜயத்தி

1 'தன்பர்த்தாக்களை நிர்ப்பந்தித்தாள்' என்பது பழைய உரை.

2 பாண்டுவம்சத்தார் இல்லாமற்போவதற்காக.

ணல் பிரகாசிக்கின்ற பாண்டவர்கள் மகிழ்ச்சியுடன் திரௌபதிக்குக் கொடுத்தனரென்பதுமாகிய விஷயங்களடங்கிய இது, பத்தாவது ஸௌப்திகபர்வமென்று சொல்லப்படுகிறது. இந்தப்பர்வத்தில் மகாத்மாவும் பிரம்மரிஷிடருமான வியாஸராற் பதினெட்டு அத்தியாயங்களும் எண்ணூற்றெழுபதுசுலோகங்களும் சொல்லப்பட்டன. சிறந்த பிரபாவத்தைத் தெரிவிக்கின்ற ஸௌப்திகம் ஐஷீகம் இவ்விரண்டுபர்வங்களும் ஒன்று சேர்ந்தவை.

இதற்குமேல், சோகம் உண்டாவதைப்பற்றிய ஸ்திரீபர்வம்: அதில் புத்திர சோகத்தினால் மிகுந்த தாபங்கொண்டவனும் அறிவே கண்ணாகவுடையவனுமான அந்தத் திருதராஷ்டிரமகாராஜன், கிருஷ்ணனாற்கொண்டுவரப்பட்ட திடமான இருப்புப்பதுமையைப் பீமஸேனனைக் கொல்லுகிற எண்ணத்துடன் முறித்துவிட்டதும், புத்திமானாகிய திருதராஷ்டிரன் வியஸனத்தினால் அவ்வாறு கொதிப்புற்றபோது, விதுரர் மோக்ஷஞானத்திற்குக் காரணமாகிய நியாயங்களினால் புத்தியினாலே ஸம்ஸாரத்தை ஒழித்துவிடுவதையே ஸமாதானமாகச் சொன்னதும், வ்யஸனத்தினால் வருத்தமுற்ற திருதராஷ்டிரன் அந்தப்புரஸ்திரீகளுடன் கௌரவர்களுடைய போர்க்களத்துக்குப்போனதும், வீரபத்தினிகள் மிகுந்தவ்யஸனத்துடன் புலம்பினதும், காந்தாரிக்கும் திருதராஷ்டிரனுக்கும் கோபாவேசம் வந்ததும், அவர்கள் மூர்ச்சித்ததும், சூரர்களும் யுத்தத்திற் புறங்காட்டாதவர்களுமாகிய புத்திரர்களும் ஸஹோதரர்களும் தந்தைகளும் போரில் அடிபட்டிருந்ததை க்ஷத்திரியஸ்திரீகள் கண்டதும், புத்திரர்களும் பௌத்திரர்களும் வதம்பண்ணப்பட்டதனால் துயரமடைந்த காந்தாரிக்குக் கிருஷ்ணபகவான் கோபத்தைச் சமனம் செய்ததும், தர்மிஷ்டர்கள் எல்லாரிலும் சிறந்தவரும் சிறந்தபுத்திமானுமாகிய தர்மராஜர் ராஜாக்களுடைய அந்தச் சரீரங்களைச் சாஸ்திரப்படி தகனஞ்செய்வித்ததும், ராஜாக்களுக்கு ஜலதர்ப்பணஞ்செய்ய ஆரம்பித்தபோது குந்தி தனக்கு ரஹஸ்யமாகப் பிறந்த புத்திரனான கர்ணனுக்கும் ஜலதர்ப்பணஞ் செய்யச்சொன்னதும் இந்தப் பர்வத்தில் வியாஸமகரிஷியினாற் சொல்லப்பட்டன. இது பதினோராவதுபர்வம்; வியஸனத்துக்கும் தளர்ச்சிக்கும் காரணமானது; ஸாதுஜனங்களுக்கு மனத்தளர்ச்சியும் கண்ணீரும் உண்டாகும்படி செய்யப்பட்டிருக்கிறது. இந்தப் பர்வத்தில் இருபத்தேழு அத்தியாயங்கள் சொல்லப்பட்டன; எழுநூற்றெழுபத்தைந்து சுலோகங்களென்று எண்ணப்பட்டன. இவ்வாறு பாரதகதையானது சிறந்தஞானமுள்ள வியாஸராற் சொல்லப்பட்டது.

இதன்பின்பு, புத்தியை விருத்திசெய்யத்தக்க சாந்திபர்வம்: அதில் பிதிர்க்களேயும் ஸகோதரர்களேயும் புத்திரர்களேயும் உறவினர்களேயும் மாதுலர்களேயும் கொல்வித்து, தர்மராஜராகிய யுதிஷ்டிரர் வெறுப்புற்றதும், பீஷ்மர் சரதல்பத்திலிருந்து சொன்ன தர்மங்களும், நல்ல ஞானம்பெற விரும்புகின்ற அரசர்கள் அறியவேண்டிய தர்மங்களும், காலத்தினுலும் நிமித்தங்களினுலும் ஏற்படும் ஆபத்தர்மங்களும் சொல்லப்பட்டன. அவற்றைச் செவ்வையாக அறிந்தபின் ஒரு புருஷன் தெளிவாக எல்லாவற்றையும் அறிந்தவனுவான். அற்புதமான மோக்ஷதருமங்களும் மிகவிரிவாகச் சொல்லப்பட்டன. ஞானவான்களாகிய ஜனங்களுக்குப் பிரியமாயுள்ள இந்தச் சாந்திபர்வம் பன்னிரண்டாவது பர்வமாகச் சொல்லப்பட்டது. தபோதனர்களே! இதில் அத்தியாயங்கள் முந்நூற்றிருபத்தொன்பதும், சுலோகங்கள் பதினுலாயிரத்தெழுநூற்று முப்பத்திரண்டும் உள்ளன.

இதற்குமேல், உத்தமமாகிய அனுசாஸனபர்வம்: கௌரவராஜரான யுதிஷ்டிரர் கங்காபுத்திரராகிய பீஷ்மரிடம் தர்மத்தின் நிச்சயத்தைக் கேட்டபின் கவலைநீங்கி ஸ்வஸ்தராஞரென்பதும், தருமத்தையும் அர்த்தத்தையும்பற்றிய நடைகள்யாவும், பலவகையான தானங்களின் பலன்களும், தானம் வாங்குவதற்குரிய சிறந்தபாத்திரங்களும், தானம்செய்வதற்கு முக்கியமான முறையும், ஆசார விதிகளும், ஸத்தியத்தின் முக்கியமான பிரயோஜனமும், பசுக்கள் பிராமணர்கள் இவர்களுடைய பெரிய மகிமையும், தேசகாலங்களுக்குத் தக்க தர்மஸூக்ஷமமும் இதில் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. இந்த அனுசாஸனபர்வம் வெகு அதிகமான விஷயங்களடங்கியது; உத்தமமானது. பீஷ்மர் ஸ்வர்க்கமடைந்ததும் இதிலேயே சொல்லப்பட்டது. இது பதின்மூன்ருவதுபர்வம்; தர்மத்தினுடைய நிச்சயத்தைத் தெரிவிப்பது. இதில் நூற்றுநாற்பத்தாறு அத்தியாயங்கள் உள்ளன; சுலோகங்கள் எண்ணுயிரம் என்று கணக்கிட்டுச் சொல்லப்பட்டன.

அதன்பின், ஆஸ்வமேதிகம் என்னும் பதினுன்காவதுபர்வம். மிகச்சிறந்த [1]ஸம்வர்த்தமருத்தீயமென்னும் உபாக்கியானமும், ஸ்வர்ணநிதியைத் தர்மராஜர் அடைந்ததும், பரிக்ஷித்தினுடைய ஜனனமும், அஸ்வத்தாமா பிரயோகித்த அபாண்டவாஸ்திரத்தின் ஜ்வாலையினுல் தகிக்கப்பட்ட பரிக்ஷித்து கிருஷ்ணனுல் திரும்பவும் பிழைத்ததும், ஸஞ்சாரத்திற்காக விடப்பட்ட குதிரையைப் பின்தொடர்கின்ற அர்ஜுனன் அங்கங்கே பொருமையுள்ள ராஜ

1 ஸம்வர்த்த ரிஷியையும் மருத்தராஜாவையும் பற்றியது.

குமாரர்களோடு யுத்தஞ்செய்ததும், தனஞ்சயன் தனக்குச் சித்திராங்கதையிடம் பிறந்த புத்திரனை பப்ருவாகனனால் யுத்தத்தில் பிராணஸந்தேகமடைந்ததும், [1] சுதர்சனமென்கிற சரித்திரமும், விஷ்ணுதர்மமும், அஸ்வமேதமென்னும் மகாயஜ்ஞத்திற் கீரிப்பிள்ளையின் கதையும் சொல்லப்பட்டன. இவ்விதமாக இந்த ஆஸ்வமேதிகமென்னும் பர்வம் பெரிய அத்புதமானது. இதில் அத்தியாயங்கள் நூற்றுமூன்று; சுலோகங்கள் மூவாயிரத்து முந்நூற்றிருபது.

அதன்பின், ஆஸ்ரமவாஸமென்ற பதினைந்தாவது பர்வம் சொல்லப்பட்டது. காந்தாரியுடன் திருதராஷ்டிரராஜனும் விதுரரும் ராஜ்யத்தைவிட்டுத் தபோவனம் போனதும், திருதராஷ்டிரன் புறப்பட்டதைக்கண்டு பதிவ்ரதையான குந்தியும் புத்திரராஜ்யத்தைவிட்டுப் பெரியவர்களுக்குப் பணிவிடை செய்வதற்காகப் பின்சென்றதும், யுத்தத்தில் அடிபட்டுப் பரலோகம்போன வீரர்களாகிய புத்திரர்களும் பௌத்திரர்களும் மற்ற அரசர்களும் திரும்பிவந்ததை வியாஸமஹரிஷியினுடைய அனுக்கிரகத்தினால் திருதராஷ்டிரன் பார்த்ததும், அந்தச் சிறந்த ஆச்சரியத்தைக் கண்டபிறகு, துக்கத்தைவிட்டு மனைவியுடன் மேலான தவப்பயனை அடைந்ததும், விதுரர் தவஞ்செய்து நற்கதியடைந்ததும், வித்துவானும் ஜிதேந்திரியனும் கவல்கணபுத்திரனுமான ஸஞ்சயனும் மந்திரிகளுடன் நல்லகதியடைந்ததும், தர்மராஜராகிய யுதிஷ்டிரர் நாரதரைக்கண்டதும், நாரதரிடத்திலிருந்து யாதவர்களுக்குப் பெரிய நாசம்வருவதைக் கேட்டதும் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. இஃது ஆஸ்ரமவாஸமென்று பெயருள்ள பெரிய ஆச்சரியமான பர்வம். இந்தப் பர்வத்திலுள்ள அத்தியாயங்கள் நாற்பத்திரண்டு; சுலோகங்கள் ஆயிரத்தைந்நூற்றாறு.

இதன்பிறகு, கடோரமான மௌஸலபர்வமென்று அறியும். அந்தப் புருஷஸ்ரேஷ்டர்களான யாதவர்கள் ஆயுதங்களினால் யுத்தத்தில் அடிபட்டதும், அவர்கள் பிராம்மண சாபத்தினால் அழிக்கப்பட்டு மதுபானத்தால் மயக்கங்கொண்டு விதியினால் தூண்டப்பட்டவர்களாய்க் கடற்கரையிற் சவட்டைக்கோரை உருவங்கொண்ட வச்சிராயுதங்களினால் ஒருவரை ஒருவர் கொன்றதும், எல்லாரையும் அழித்த பிறகு அந்த ராமகிருஷ்ணர்கள் இருவரும், எல்லாவற்றையும் அழிப்பதும் தாண்டக் கூடாததுமாகிய காலம் தங்களுக்கும் நேர்ந்

---

1 மிருகதர்சனமென்று சிலபுஸ்தகங்களிலும், மணிதர்சனமென்று சில புஸ்தகங்களிலும் பாடம்.

தையைத் தப்பித்துக்கொள்ளாமலிருந்ததும், புருஷஶ்ரேஷ்டனான அர்ஜுனன் யாதவர்களில்லாமற்போன துவாரகைக்குப்போய்ப் பார்த்து வ்யஸனத்தையும் மிகுந்த சோர்வையும் அடைந்ததும், அவன் புருஷஶ்ரேஷ்டரும் தன்மாதுலருமான வஸுதேவருக்குப் பிரேதகாரியம் செய்தபிறகு, பானஞ்செய்த இடத்தில் யாதவவீரர்களுடைய பெரிய அழிவைக் கண்டதும், மகாத்துமாக்களாகிய ராமகிருஷ்ணர்களுக்கும் முக்கியமானவர்தொடங்கி வரிசையாக மற்ற யாதவர்களுக்கும் தேகஸம்ஸ்காரம் செய்ததும், பிறகு, துவாரகையிலிருந்து கிழவர்களும் குழந்தைகளுமாகிய ஜனங்களை அழைத்துக்கொண்டுபோகையில், கஷ்டமான ஆபத்து நேர்ந்தபோது காண்டீவம் தோல்வியடைந்ததையும் உயர்ந்த அஸ்திரங்களெல்லாம் தோன்றாமற்போனதையும் யாதவஸ்திரீகள் கவரப்பட்டதையும் பராக்கிரமம் நிலையில்லாமற்போனதையுங்கண்டு வருத்தமடைந்து, வியாஸர் உபதேசத்தினால் தெளிவிக்கப்பட்டு, தர்மராஜரிடம்போய் ராஜ்யத்தியாகம் செய்யும்படி சொன்னதும் இந்தப்பர்வத்திற் சொல்லப்பட்டன. இவ்வாறு மௌஸலமென்னும் பதினாறுவது பர்வம் சொல்லப்பட்டது. இதில் அத்தியாயங்கள் எட்டு; சுலோகங்கள் முந்நூற்றிருபது.

அதற்குமேல், பதினேழாவது மகாப்பிரஸ்தானிகபர்வம்: புருஷஶ்ரேஷ்டர்களான பாண்டவர்கள் இராச்சியத்தைவிட்டுத் திரௌபதிதேவியுடன் மகாப்பிரஸ்தானம் போனதும், அப்போது அவர்கள் லௌஹித்யமென்னும் செங்கடலையடைந்து அக்கினியைக் கண்டதும், அவ்விடத்தில் அக்கினியினால் ஆஞ்ஞாபிக்கப்பட்ட அர்ஜுனன் மகாத்துமாவாகிய அந்த [1] அக்கினியைப் பூஜித்துத் தேவலோகத்துள்ளதும் உத்தமமுமாகிய அந்தக் காண்டீவமென்னும் வில்லைக் கொடுத்துவிட்டதும், யுதிஷ்டிரர், ஸஹோதரர்களும் திரௌபதியும் கீழேவிழுந்ததைத் தெரிந்துகொண்டு அவர்கள் யாரையும் திரும்பிப்பாராமல் விட்டுச்சென்றதும் இதிற் சொல்லப்பட்டன. இது பதினேழாவதாகிய மகாப்பிரஸ்தானிகபர்வமென்று சொல்லப்பட்டது. இதில் அத்தியாயங்கள் மூன்று; சுலோகங்கள் [2] முந்நூற்றிருபது.

அதன்மேல், ஸ்வர்க்கபர்வம்: அது தேவலோக ஸம்பந்தமானது; மனுஷ்யர்களுக்கு உரியதன்று; மிகவும் அதிகமான பிரஜ்ஞையுள்ள தர்மராஜரானவர் தயையினால் தம்முடன்வந்த

[1] 'அக்கினியின் சொல்லினால், வருணன் வில்லாகிய காண்டீவத்தை ஜலத்திற் போட்டுவிட்டான்' என்பது கதை.

[2] நூற்றிருபத்துமூன்று சுலோகங்களென்பது பழையவுரை.

நாயின்றி ஸ்வர்க்கத்திலிருந்து வந்த தேவரதத்தின்மேல் ஏற விரும்பவில்லையென்பதும், மகாத்மாவான தர்மராஜர் அவ்வாறு சலிக்காமல் தர்மத்தில் நின்றதைக்கண்டு தர்மதேவதை நாயுருவத்தைவிட்டுத் தர்மராஜரை ஸ்வர்க்கத்துக்கு அழைத்துக்கொண்டுபோனதும், அவருக்குத் தேவதூதன் ஒரு வியாஜத்தை முன்னிட்டு நரகத்தையும் அதிற் பிராணிகள்படும் பெருந்துயரங்களையும் காண்பித்ததும், தம்சொல்லிற் கட்டுப்பட்டிருந்த தம் சகோதரர்கள் அந்த நரகத்திலிருந்து கூவுகின்ற அழுகுரல்களை அந்தத் தர்மாத்துமாவான யுதிஷ்டிரர் கேட்டதும், தர்மதேவதையும் இந்திரனும் தெரிவித்தபடி தர்மபுத்திரர் ஆகாசகங்கையில் ஸ்நானஞ்செய்து மனுஷ்யதேகத்தைவிட்டுத் தம் தருமத்தினாற்கிடைத்த ஸ்வர்க்கவாஸத்தையடைந்து இந்திராதிகளான ஸமஸ்த தேவக்கூட்டங்களினாலும் பூஜிக்கப்பட்டு அவர்களுடன் ஆனந்தமாக இருந்ததும் அடங்கியது. இந்தப்பர்வம் சிறந்த ஞானமுள்ள வியாஸமகரிஷியினால் பதினெட்டாவது பர்வமாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. தபோதனர்களே! இந்தப்பர்வத்தில், ஐந்து அத்தியாயங்கள் உள்ளன; சுலோகங்கள் இருநூற்றொன்பது. இப்படி இவையெல்லாம் சேர்ந்து பதினெட்டுப் பர்வங்களாகின்றன.

கிலங்களில் ஹரிவம்சமும் பவிஷ்யபர்வமும் சொல்லப்பட்டன. கிலங்களுக்குள் ஹரிவம்சத்திற் பன்னீராயிரம் சுலோகங்கள் மகரிஷியினாற் கணக்கிடப்பட்டன.

இவ்வாறு பாரதத்திலுள்ள பர்வங்களின் ஸங்கிரகமுழுதும் சொல்லப்பட்டது. பதினெட்டு அக்ஷௌஹிணிகள் சண்டைக்காகச் சேர்ந்தன. மிகவும் பயங்கரமான அந்தயுத்தம், பதினெட்டுத்தினங்கள் நடந்தது. எந்தப்பிராம்மணன் [1] அங்கங்களும் உபநிஷத்துக்களும் சேர்ந்த நான்கு வேதங்களையும் அறிந்திருந்தும் இந்த இதிஹாஸத்தைமட்டும் அறியாமல் இருப்பானோ அவன் நல்ல வித்துவானாகமாட்டான். இது ராஜநீதி சாஸ்திரமாகவும், உயர்ந்த தர்மசாஸ்திரமாகவும், காமசாஸ்திரமாகவும் அளவற்றஞானம் நிரம்பிய வியாஸராற் சொல்லப்பட்டது. ஆண்குயில் கூவுதலைக் கேட்டபிறகு கடுமையான காக்கைக்குரல் எப்படி வேண்டியிராதோ அப்படியே இந்த இதிஹாஸத்தைக் கேட்டபிறகு மற்றொன்றும் கேட்கப் பிரியப்படாது. உலகங்

1 வேதாங்கங்கள் ஆறு; அவையாவன :—1. உச்சரிப்பின் இலக்கணமாகிய சிக்ஷையும், 2. பத இலக்கணமாகிய வியாகரணமும், 3. வ்ருத்த இலக்கணமாகிய சந்தஸ்ஸும், 4. பதங்களின் பகுதிவிகுதியைத் தெரிவிப்பதாகிய நிருக்தமும், 5. க்ரஹநக்ஷத்ர சாஸ்திரமாகிய ஜோதிஷமும், 6. கர்மங்களை விதிக்கிற சாஸ்த்ரமாகிய கல்பமுமாம்.

களின் [1] மூன்றுபிரிவுகளும் பஞ்சபூதங்களிலிருந்து உண்டாவது போற் கவிகளுக்குக் கற்பனைகள் இந்த உத்தமமான இதிஹாஸத்திலிருந்து உண்டாகின்றன. அந்தணரே! [2] நான்குவிதமான பிராணிகளும் ஆகாயத்தினிடம் இருப்பதுபோலப் புராணங்களெல்லாம் இந்த இதிஹாஸம்சொல்லும் விஷயங்களிலேதான் பிரவிர்த்திக்கவேண்டும். இந்திரியங்களெல்லாவற்றிற்கும் வெவ்வேறு விருத்திகளுள்ள மனம் எப்படிக்காரணமோ அப்படியே தொழில்களின் சிறப்புக்களெல்லாவற்றிற்கும் இந்த இதிஹாஸம் ஆதாரமானது. ஆகாரம் இல்லாமல் எப்படித் தேகம் நிற்பதில்லையோ அப்படியே இவ்விதிஹாஸத்திற் சேராமல் கதை பூமியிலில்லை. அபிவிருத்தியை அடையவிரும்புகின்ற வேலைக்காரர்களால் நல்லகுலத்திற்பிறந்தபிரபு அடுக்கப்படுவதுபோல இந்த இதிஹாஸம் எல்லாக் கவிஸ்ரேஷ்டர்களாலும் அடுக்கப்படுகின்றது. யோக்கியனாகிய க்ருஹஸ்தனுக்கு மற்றமூன்று ஆஸ்ரமத்தவரும் எப்படி மேற்படமாட்டார்களோ அப்படியே கவிகள் இக்காவியத்திற்கு மேற்போவதில் ஸமர்த்தராகமாட்டார்கள். நீங்களெல்லாரும் விடாமுயற்சியுள்ளவர்களாகவும் தர்மத்தில் எண்ணமுள்ளவர்களாகவும் இருக்கக்கடவீர்கள். தர்மம் ஒன்றுதான் பரலோகம் போகிறவனுக்குப் பந்துவாகிறது; பொருள்களும் பெண்களும் திறமையுள்ளவர்களால் வசப்படுத்தப்பட்டிருந்தபோதிலும் ஒற்றுமையையும் நிலைமையையும் அடைவதில்லை. த்வைபாயனரிஷி திருவாய்மலர்ந்தருளியதும், அளவிடக்கூடாததும், தர்மத்தைக் கொடுப்பதும், மனத்தைச்சுத்தப்படுத்துவதும், பாபத்தைப் போக்குவதும், ஸ்ரேயஸைக்கொடுப்பதுமாகிய பாரதத்தை எவன் படிக்கிறானோ அவனுக்குப் [3] புண்ணியதீர்த்த ஸ்நானங்கள் செய்வதினால் என்னபயன்? பிராம்மணன் இந்திரியங்கள் வழியாகப் பிரவிர்த்தித்து ஒருபகலிற்செய்யும்பாபத்தைச் சாயங்காலம்மஹாபாரதம்படிப்பதனால் விட்டுவிடுகிறான். தேகத்தினாலும் மனத்தி

[1] 'ஆத்யாத்மிகம், ஆதிதைவிகம், ஆதிபௌதிகம்' என்பது பழைய உரை; ஸ்வர்க்கம், மத்தியம், பாதாளம் என்றும் கொள்ளலாம்.

[2] 1. ஜராயுஜம் - கர்ப்பாசயத்திற்பிறக்கும் மனிதப்பிறப்புமுதலியவை; 2. அண்டஜம் - முட்டையினின்றுபிறக்கும் பறவைமுதலியவை; 3. ஸ்வேதஜம் - வியர்வையினாலுண்டாகும் பேன்முதலியவை; 4. உத்பிஜ்ஜம் - பூமியைப்பிளந்து கிளம்பும் புல் பூண்டு முதலியவை.

[3] 'புஷ்கரஜலை:' என்பதுபாடம்; 'யானைத் தும்பிக்கைகளினால் செய்யும் பட்டாபிஷேகம்' என்பது பழைய உரை; புஷ்கரமென்ற ஒரு புண்ணிய தீர்த்தமும் உண்டு.

னும் வாக்கினாலும் இராத்திரியிற்செய்யும் பாபத்தைக் காலையில் மஹாபாரதம்படிப்பதனால் விட்டுவிடுகிறான். வேதங்களும் மிகுதியான சாஸ்திரங்களும்தெரிந்த பிராம்மணனுக்குப் பொன்கட்டின கொம்புகளோடுகூடிய நூறுபசுக்களைத் தானம்செய்பவனுக்கும் புண்ணியமான பாரதகதையை நித்தியம் கேட்பவனுக்கும் பலன் ஒன்றுதான். மிகச்சிறந்ததும், விசேஷமானவிஷயங்களுள்ளதும் அவசியம் அறியவேண்டியதுமாகிய அந்தப் பெரியஇதிஹாஸத்தை இந்தப் பர்வஸங்கிரகத்தினால் முதலில் தெரிந்துகொள்ளவேண்டும். ஏனென்றால், பெருங்கடல் தெப்பத்தினால் இறங்குவதற்கு எளிதாவதுபோல, இந்த இதிஹாஸமானது பர்வஸங்கிரகத்தினால் மனிதர்களுக்குத் தெரிந்துகொள்ள எளிதாகின்றது.

பர்வஸங்கிரகபர்வம் முற்றிற்று.
